VI. évfolyam, 51. szám

1950. december 15.

Ludas Matyi

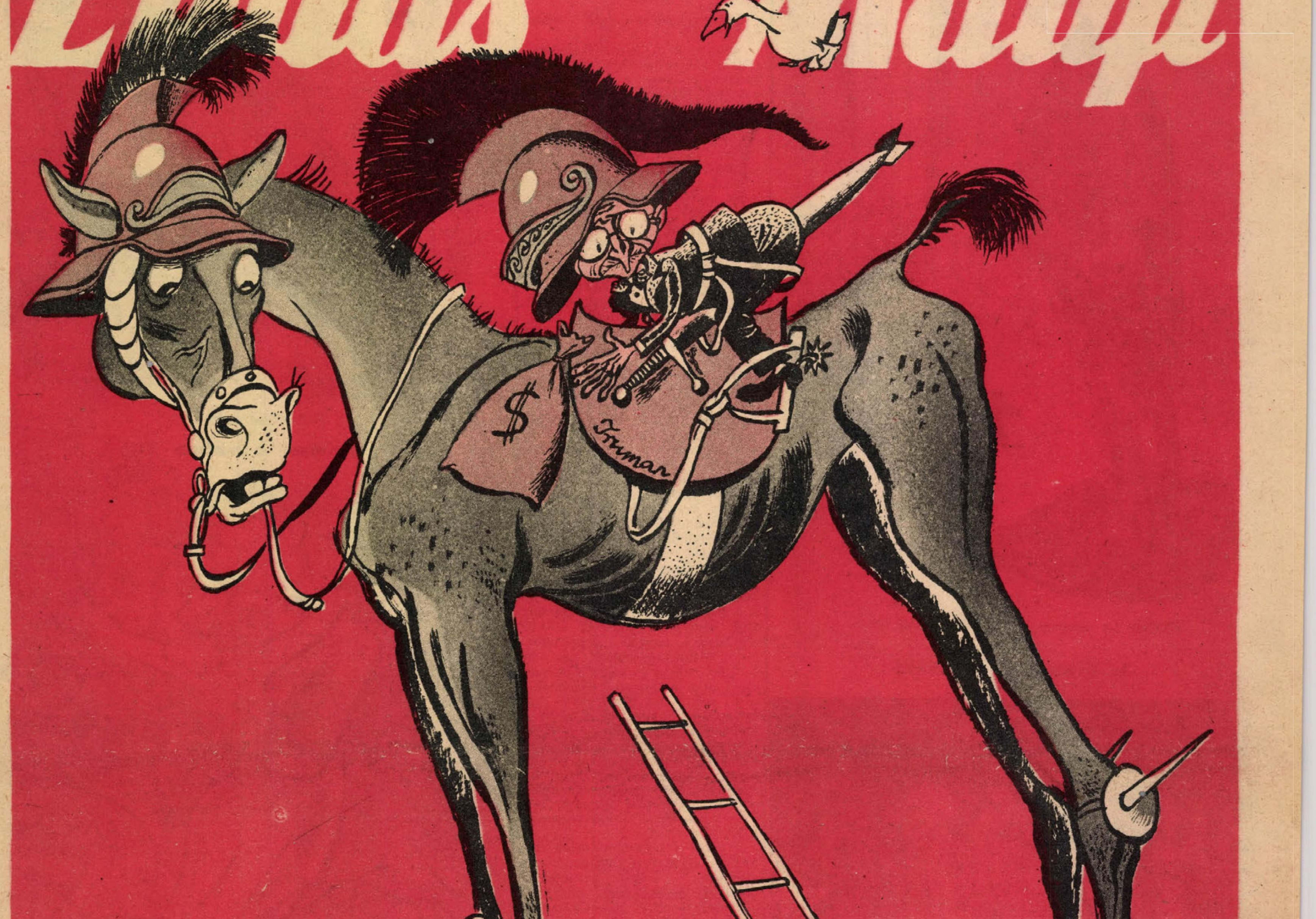
$
Truman
LONDON
Attlee
Schuman
Bevin
Trygve Lie
Szűr

Attlee: Harrykám, ne légy makacs! Erősebb a béketábor, le kell szállnod a magas lóról...

Új TALÁLÓS KÉRDÉS a Fehérházban

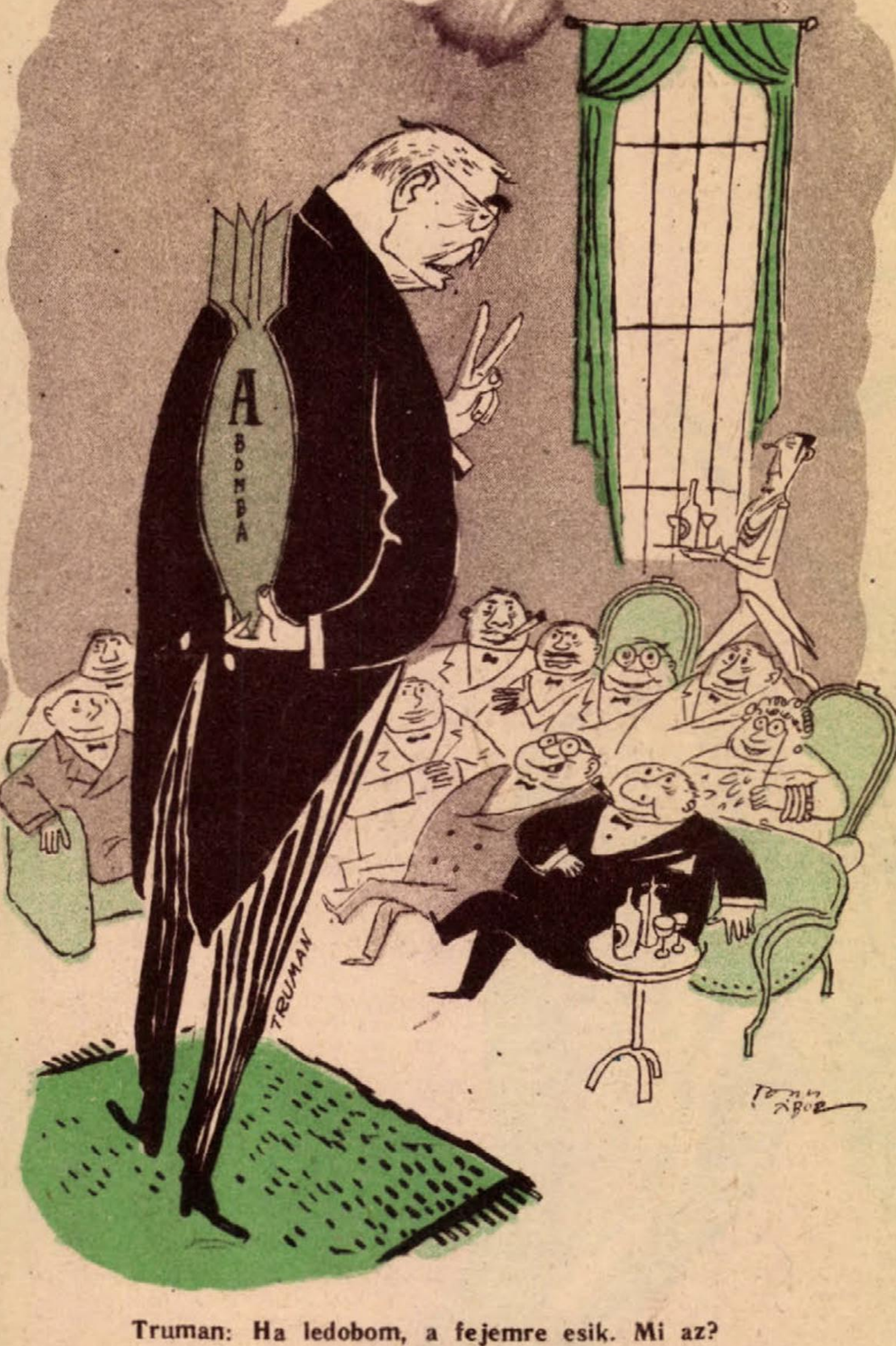

Truman: Ha ledobom, a fejemre esik. Mi az?

Az óvatos csasztuskázó

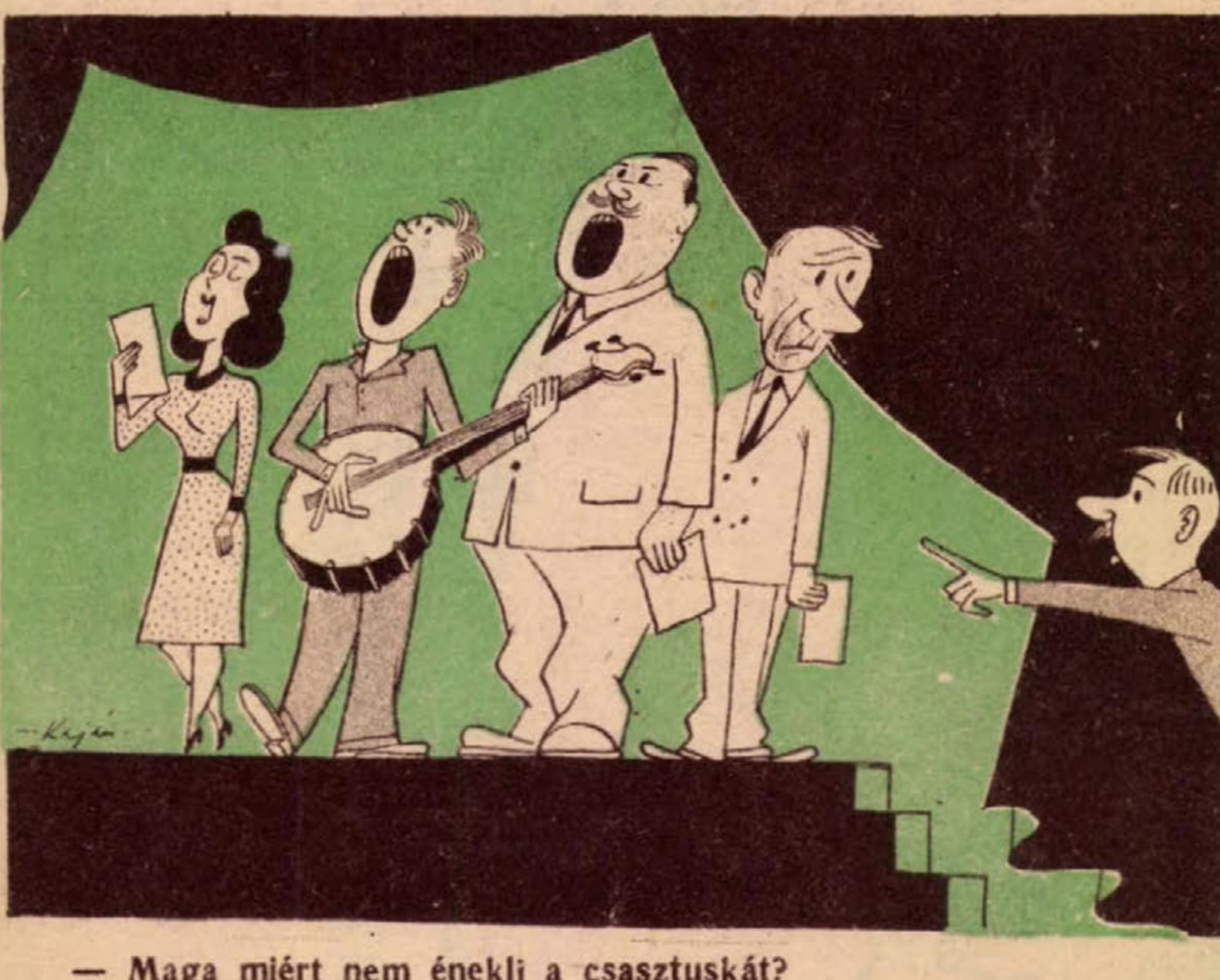

— Maga miért nem énekli a csasztuskát?

— Mert az én osztályvezetőmről van benne szó s félek, hogy ki fog rúgni rám.

Dezső megcsalatkozása

Dezső irígylésre méltó ember volt.

Multkor az ő jelenlétében cigarettákról beszélgettünk. Valaki elpanaszolta, hogy a Nikotex Harmoniából sokszor nemcsak a nikotin, de a dohány is hiányzik és ezekután sötét titok, hogy akkor mégis mitől büdös. Erre Dezső elővette a cigarettatárcáját és felénk kínálta:

— A Nikotex Harmoniát Kőbányán kell beszerezni, a Kakukfű-utca sarkán álló IBUSz-pavillonban. Ugyanis ott alacsonyabb a légnyomás a sok évi átlagnál, párateltebb a levegő és a trafikosnő huszonhárom és félfokos hőrhérsékleten tartja a cigarettákat, amivel eléri, hogy azok kemények maradnak és jól szelelnek.

Később valahogy a kenőmájasra terelődött a szó. Szerényen megjegyeztem, hogy a KÖZÉRT-ben egynyolcvanért kiváló májast mérnek. Dezső fölényesen legyintett:

— Ugyan kérem. Óbecsén a Pántlikás-utcában van az öreg Drabács bácsi hentesboltja. Ez az egyetlen hely az országban, ahol érdemes kenőmájast venni. Annak a májasnak lelke van, öregem!

Ekkor már többen csóválták a fejüket, de Dezsőt nem lehetett megállítani. Rövid néhány perc alatt megtudtuk, hogy a legjobb parkettkefét Újpesten, a legzamatosabb tokaszalonnát a Bederics néninél, a legtartósabb Alfa Separatort pedig a Karpfenstein-utcában lehet kapni. Továbbá kiderült, hogy huncut az, aki nem Dunabogdányból hozatja a fejeskáposztát, kötözni való bolond, aki nem a Tulipán-utcai Firnájsz mesternél csináltatja a bilgeri csizmát és senki sem csinál olyan tartós légszivattyúkat, mint az Ede bácsi műhelye Klotildligeten.

Nagyon meglepődtem, amikor a napokban megpillantottam Dezsőt a Keleti-pályaudvaron. Egy kis bőröndöt cipelt; megtört és sápadt volt, szinte tíz évet öregedett.

— Hova, hova? — kérdeztem.

Fáradtan felelte:

— Most érkeztem. Minden hónapban egyszer le szoktam utazni Óbecsére... Tudod, a Drabács bácsihoz, kenőmájasért. Most onnan jövök — itt elcsuklott a hangja — és egy világ dőlt össze bennem...

— Miért? — érdeklődtem részvéttel. — Talán már nem jó a Drabács bácsi májasa?

— De igen, — suttogta elhaló hangon — csakhogy kiderült, hogy már másfél év óta Pestről szerzi be a kenőmájast a KÖZÉRT-ből...

Németh Zoltán

Tito magyaráz

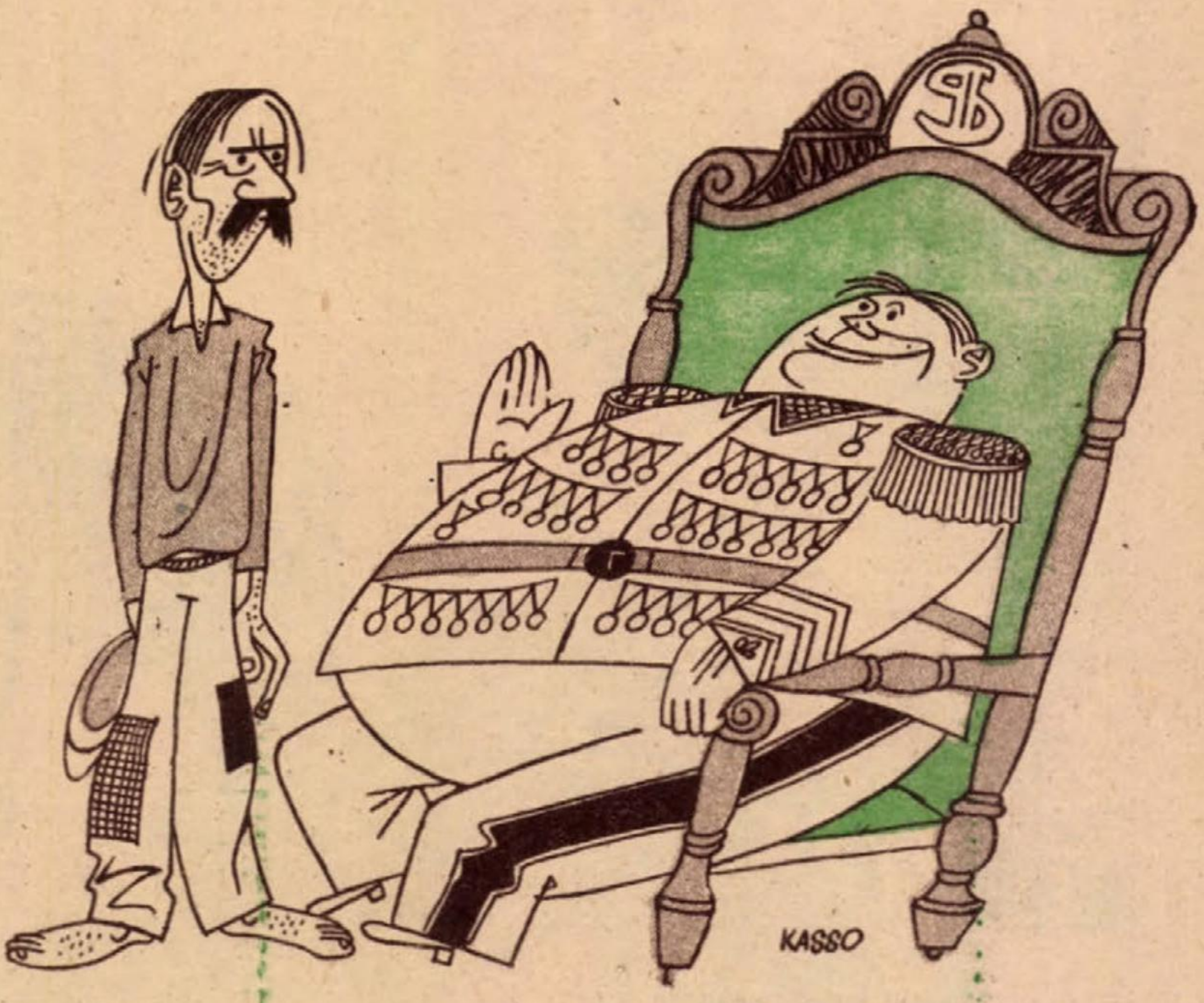

Tito (a jugoszláv munkáshoz): Mit panaszkodik? Látja, milyen nagyszerűen kiegészítjük egymást? — Mi ketten együtt kitesszük két átlagos jóltáplált polgár testsúlyát.

Acheson a bárban

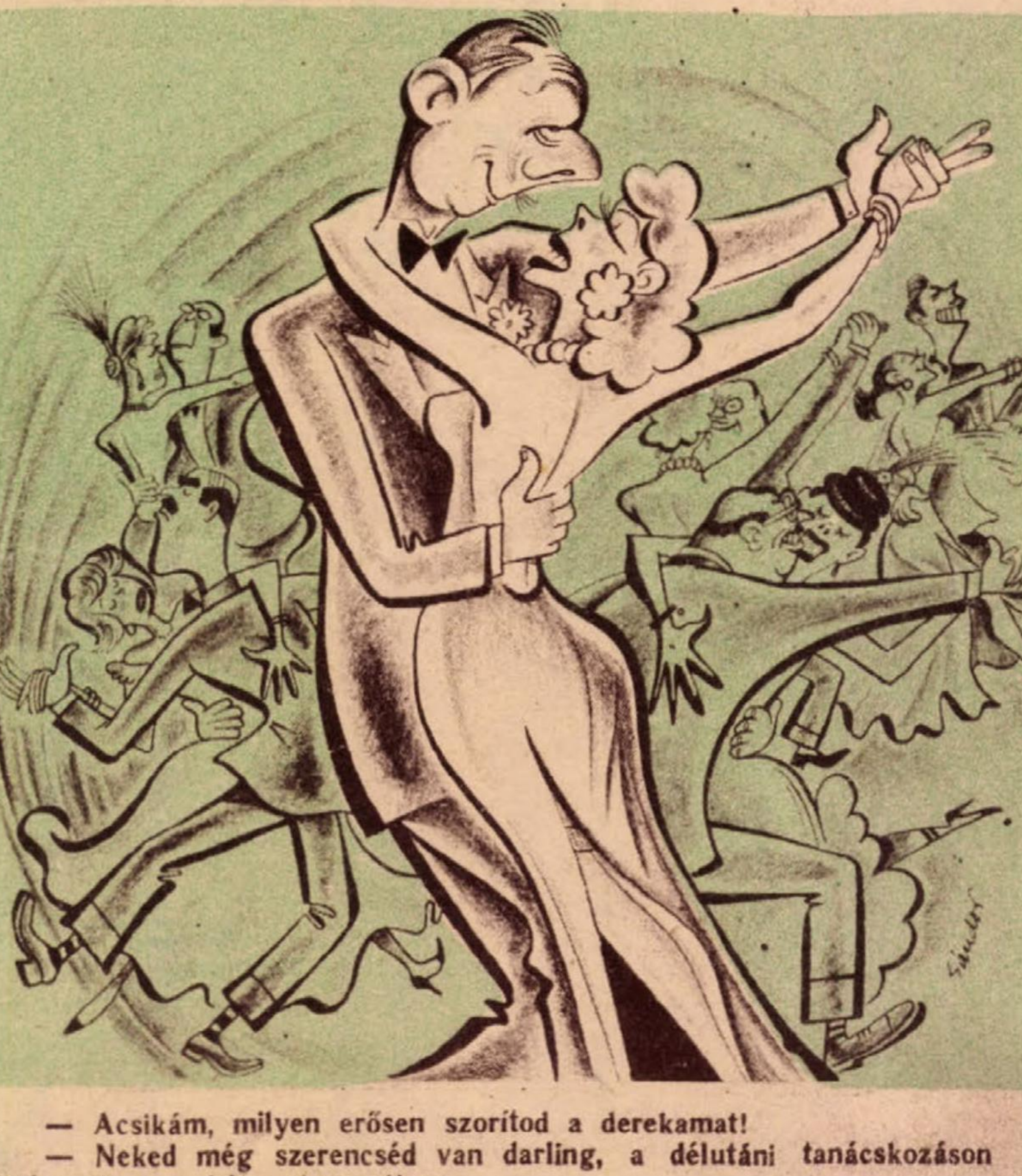

— Acsikám, milyen erősen szorítod a derekamat!

— Neked még szerencséd van darling, a délutáni tanácskozáson Attleenek a nyakát szorongattam.

Kedves Virágért! Fejtse meg a cégtábláját!

Elnézést kérek, kedves Virágért, hogy levelemmel zavarom, de előfordul, hogy az ember sétál a pesti utcán és akkor hirtelen eszébe jut, hogy Erzsikének kellene venni egy szál virágot. És akkor hamarosan észrevesz egy fehérre festett cégtáblát, amelyen virágdíszes felirat áll. Ez: **VIRÁGÉRT x. v.** Az ember ilyenkor bólint, igen, itt veszek virágot, aztán hirtelen összeráncolja a homlokát és megáll az üzlet előtt. Mi volt az? **VIRÁGÉRT x. v.?...** Mi az az **x?**... Nem, itt valami tévedés van. Újra felnéz, hosszasan nézi, nem, semmi kétség, ez **x!** Nomármost... **Virágért**, az **Virágértékesítő** rövidítése, igaz, hogy kissé zayaros betűkkel, meg lombozattal, dehát virág az virág, még a cégtábla is kihajt, ha esik rá az eső... A „**v**" az a „**vállalat**" szó rövidítése. De mi lehet az az **x?** Villámgyorsan **x** betűvel kezdődő szavak rajzanak bennem, sőt nem resteltem a fáradságot, bementem egy könyvüzletbe és könyvvásárlás ürügye alatt megnéztem egy szótárban az **x**-el kezdődő szavakat. Szerencsére kevés van, de ez annál lesujtóbb. Mert nem lehet, hogy a **VIRÁGÉRT** az **„Xavér Vállalat"** lenne, még kevésbé elképzelhető, hogy **„Xilofon Vállalat"**, mert a xilofon tudtommal nem virág, hanem hangszer. (Igaz, hogy a harangvirág viszont virág és nem hangszer.) Sajnos, a szótár ezeken kívül csak a következő szavakat sorolja fel, mint **x**-el kezdődőeket: **X-lábak**, **X-lábú** és **X-sugarak.** Hiába próbálom behelyettesíteni, egyik sem felel meg. **„Virágért X-lábú Vállalat"?** Nem, ennek semmi értelme sincs. Igaz viszont, hogy annak sincs értelme, hogy a Virágért valamennyi cégtáblája képrejtvényt tárjon a gyanutlan virágvásárlók elé. És még az sincs kiírva, hogy: **„Cégtáblánk megfejtése — átfestés után!"**

Kérem, hogy amennyiben önöknél van valaki, aki meg tudja fejteni, hogy mit jelent az „**x**" a „**v**" mellett... szíveskedjék azt a budapesti közönséggel is közölni. Ha lehet, olvashatóbb és ízlésesebb cégtáblán!

Szívélyes üdvözlettel:

VAJDA ALBERT,
aki nem tud cégtáblát fejteni.

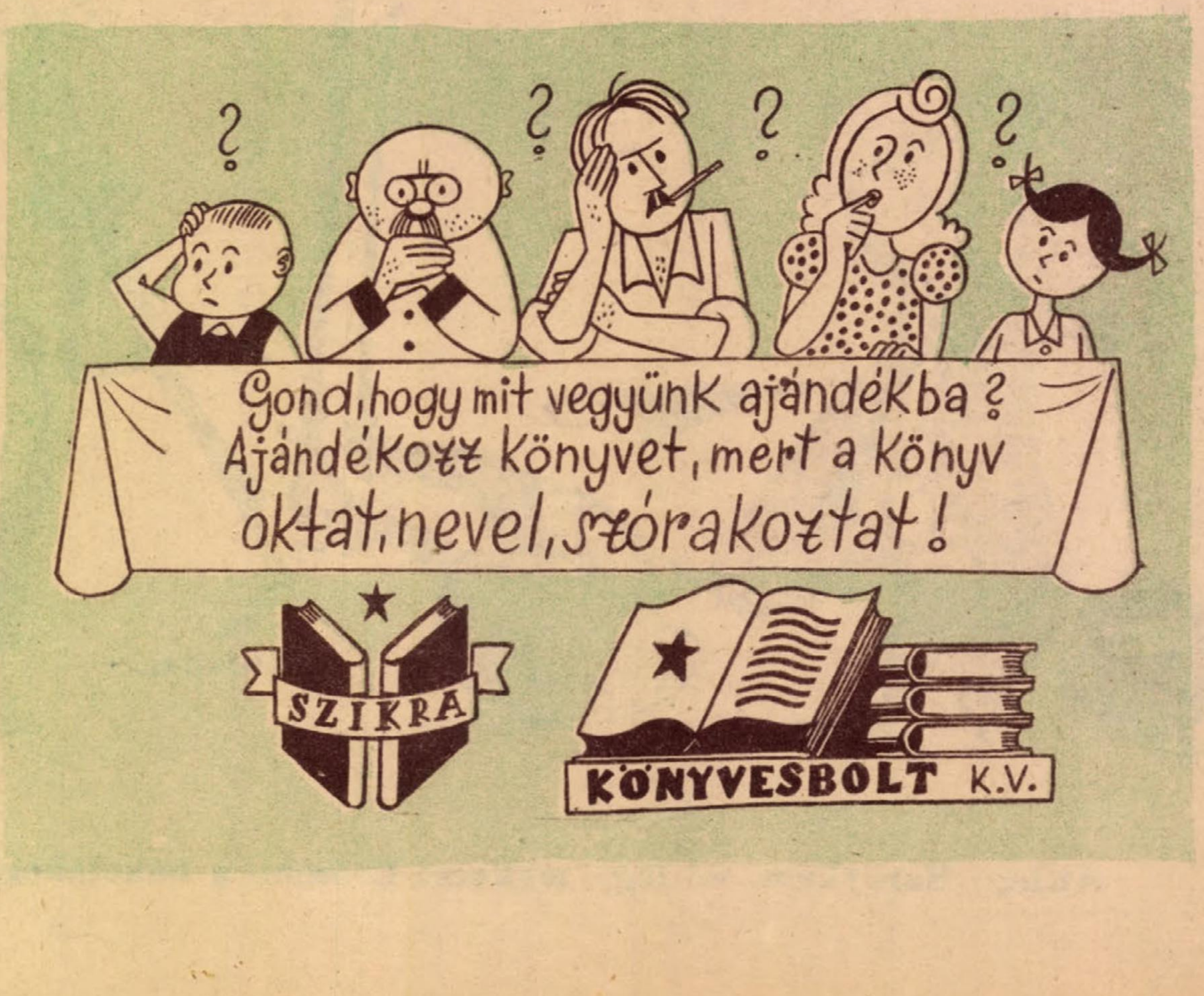
Gond, hogy mit vegyünk ajándékba?
Ajándékozz könyvet, mert a könyv oktat, nevel, szórakoztat!
SZIKRA
KÖNYVESBOLT K.V.

Amerikai életforma

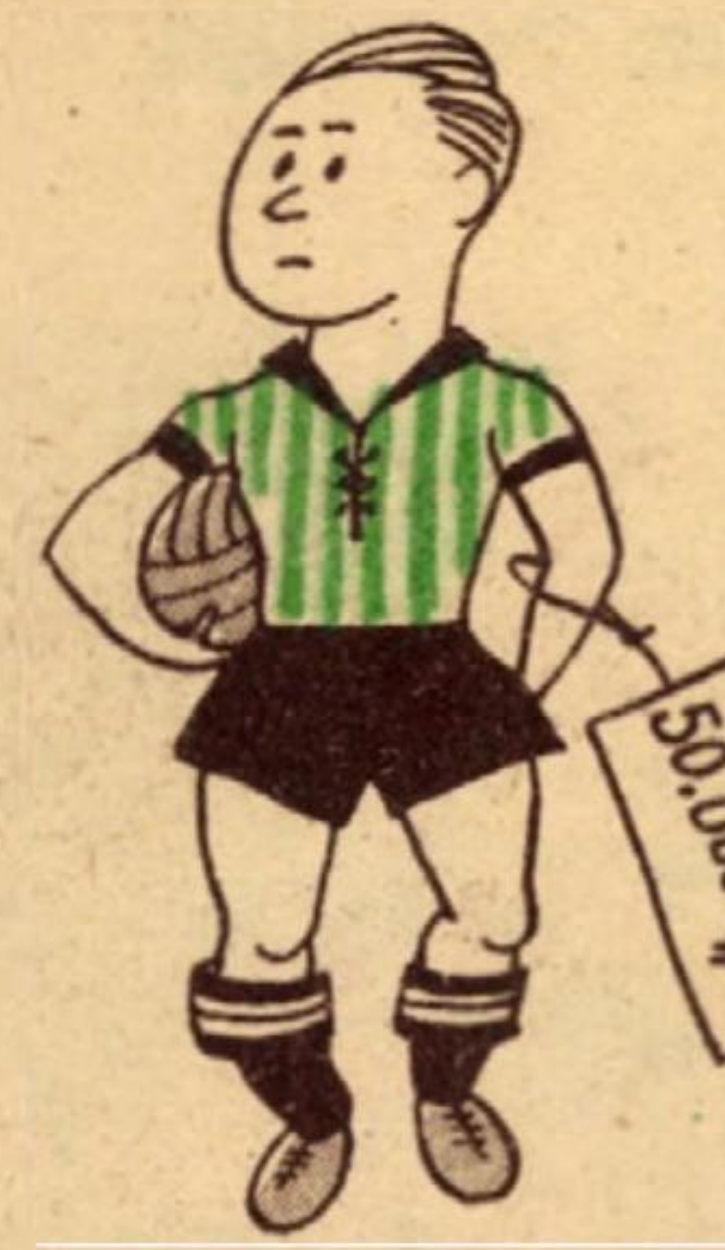

A SPORTEMBER.

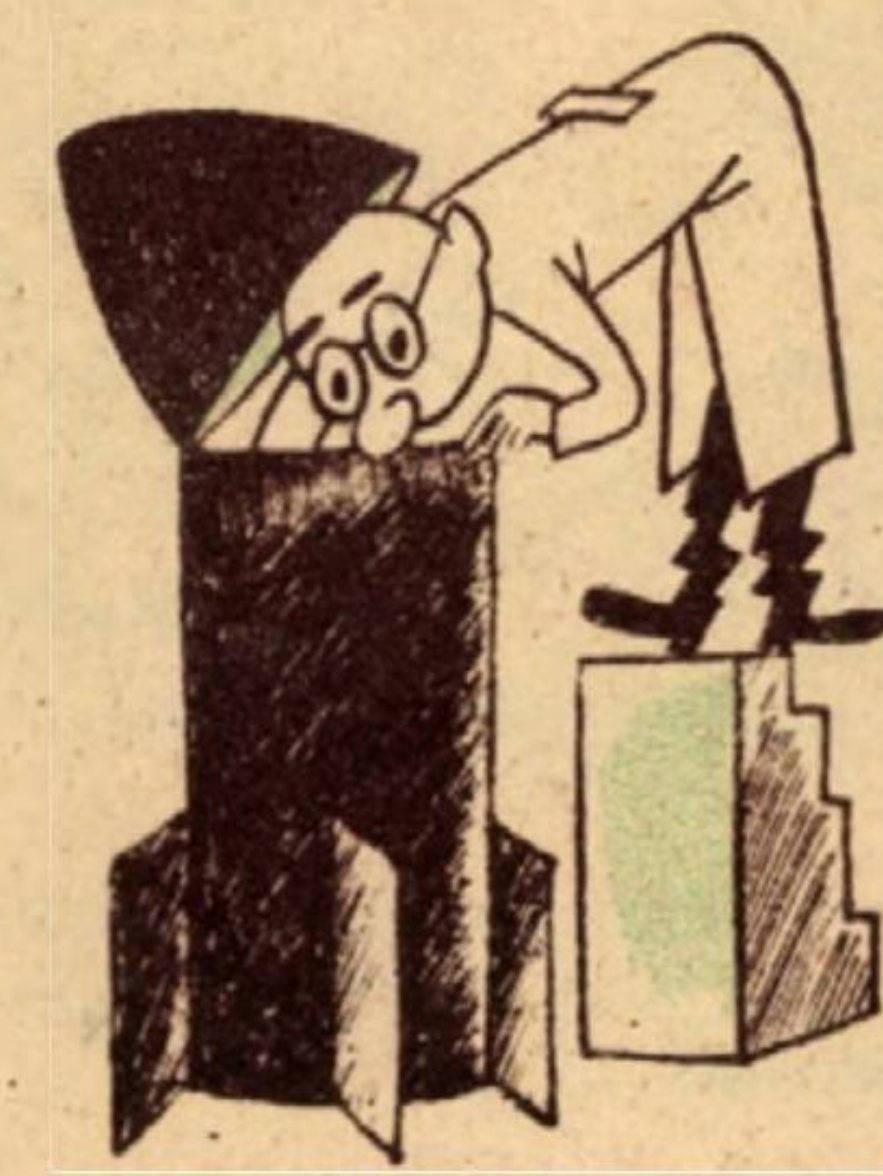

A TUDÓS.

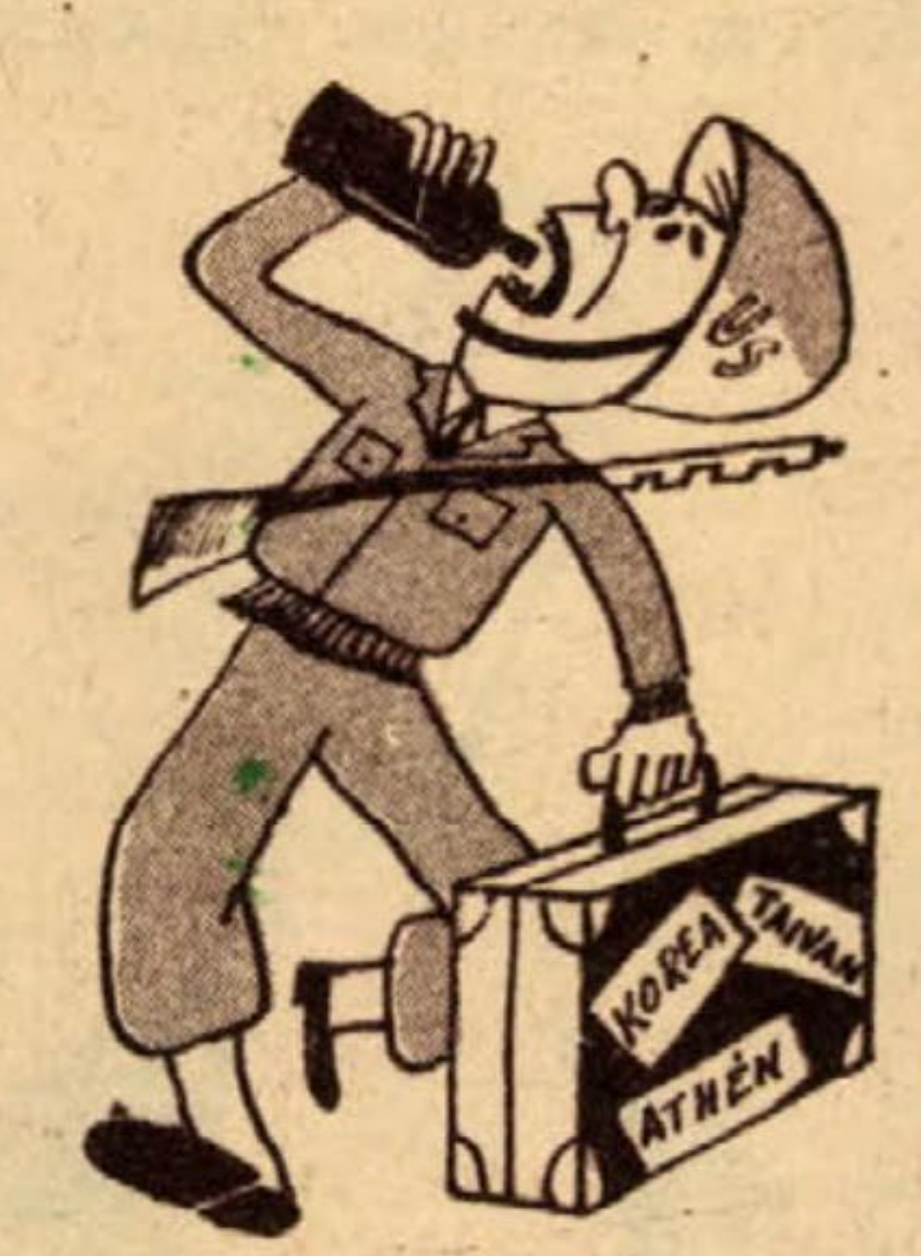
US
KOREA
TAIVAN
ATHÉN

A KATONA

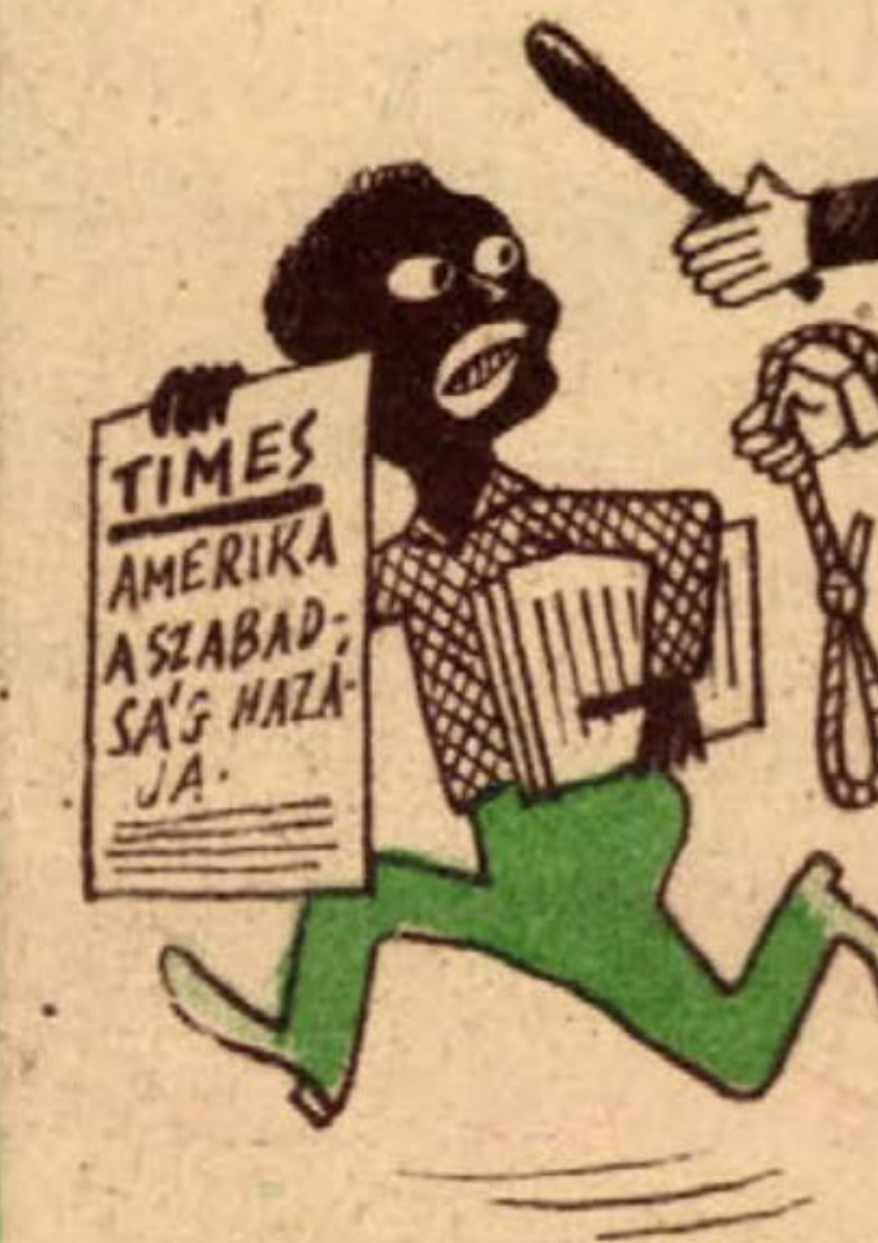
TIMES
AMERIKA A SZABADSÁG HAZÁJA.

A FAJI EGYENLŐSÉG.

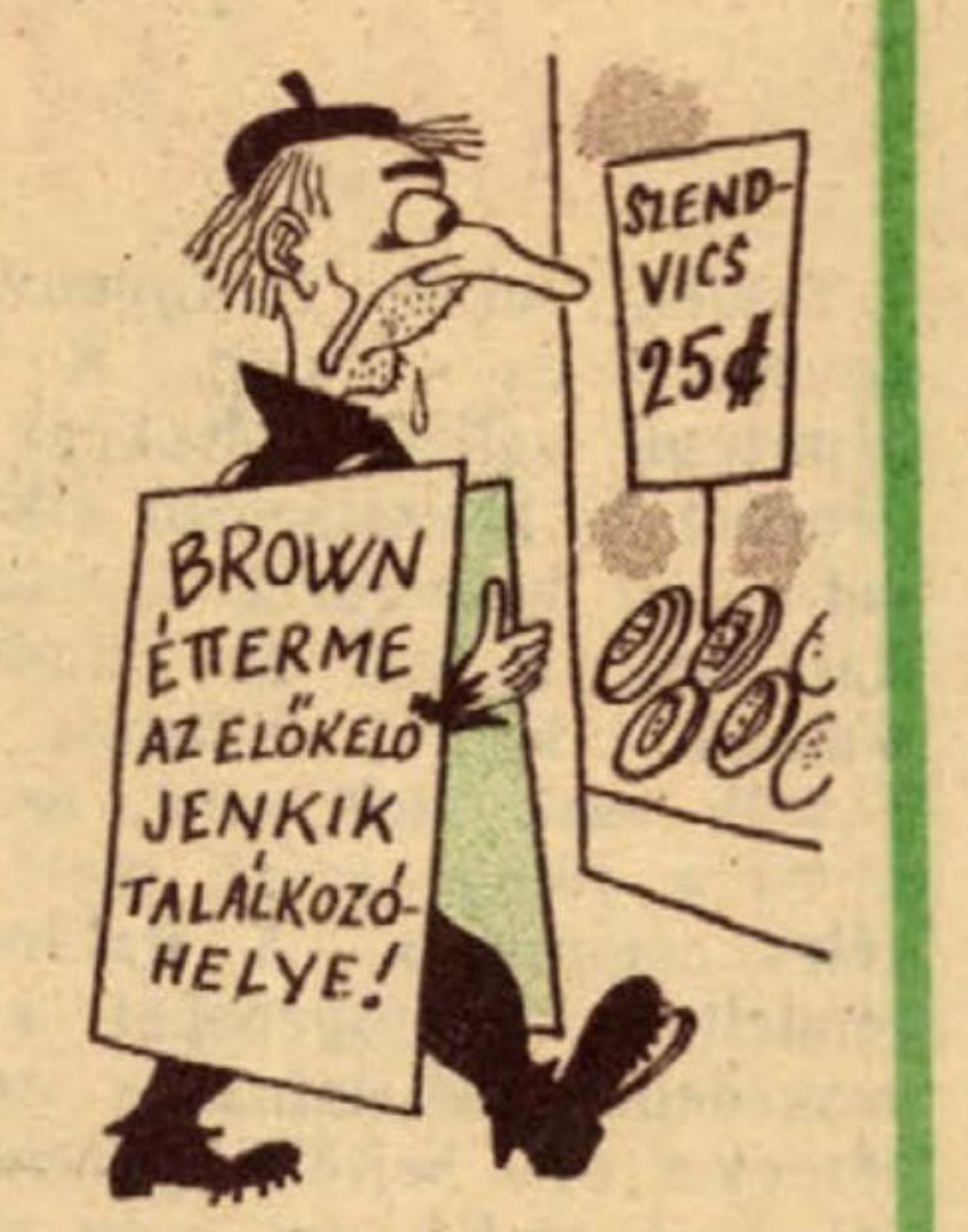
SZENDVICS 25¢
BROWN ÉTTERME AZ ELŐKELŐ JENKIK TALÁLKOZÓHELYE!

A REKLÁM.

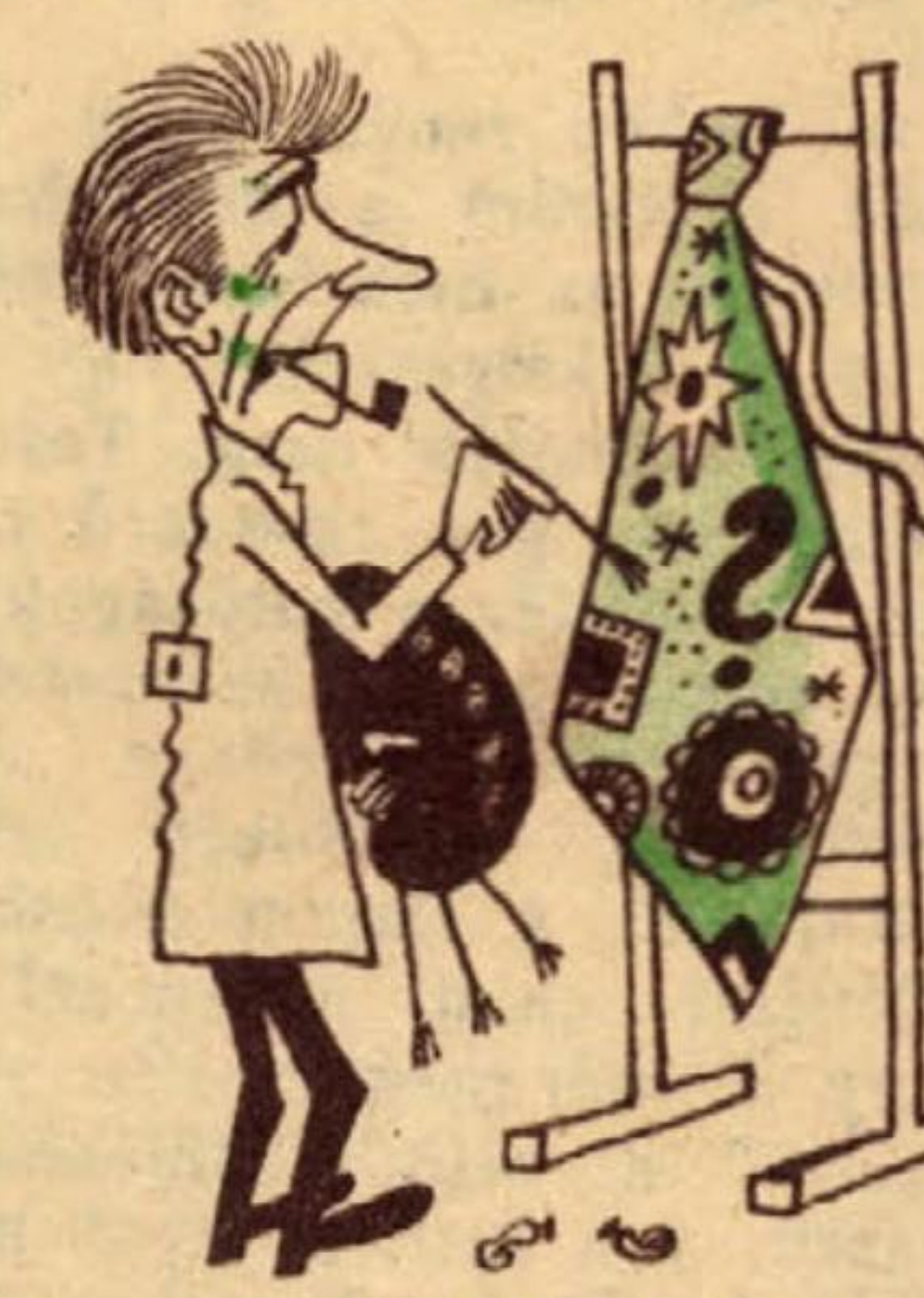

A FESTŐMŰVÉSZ.

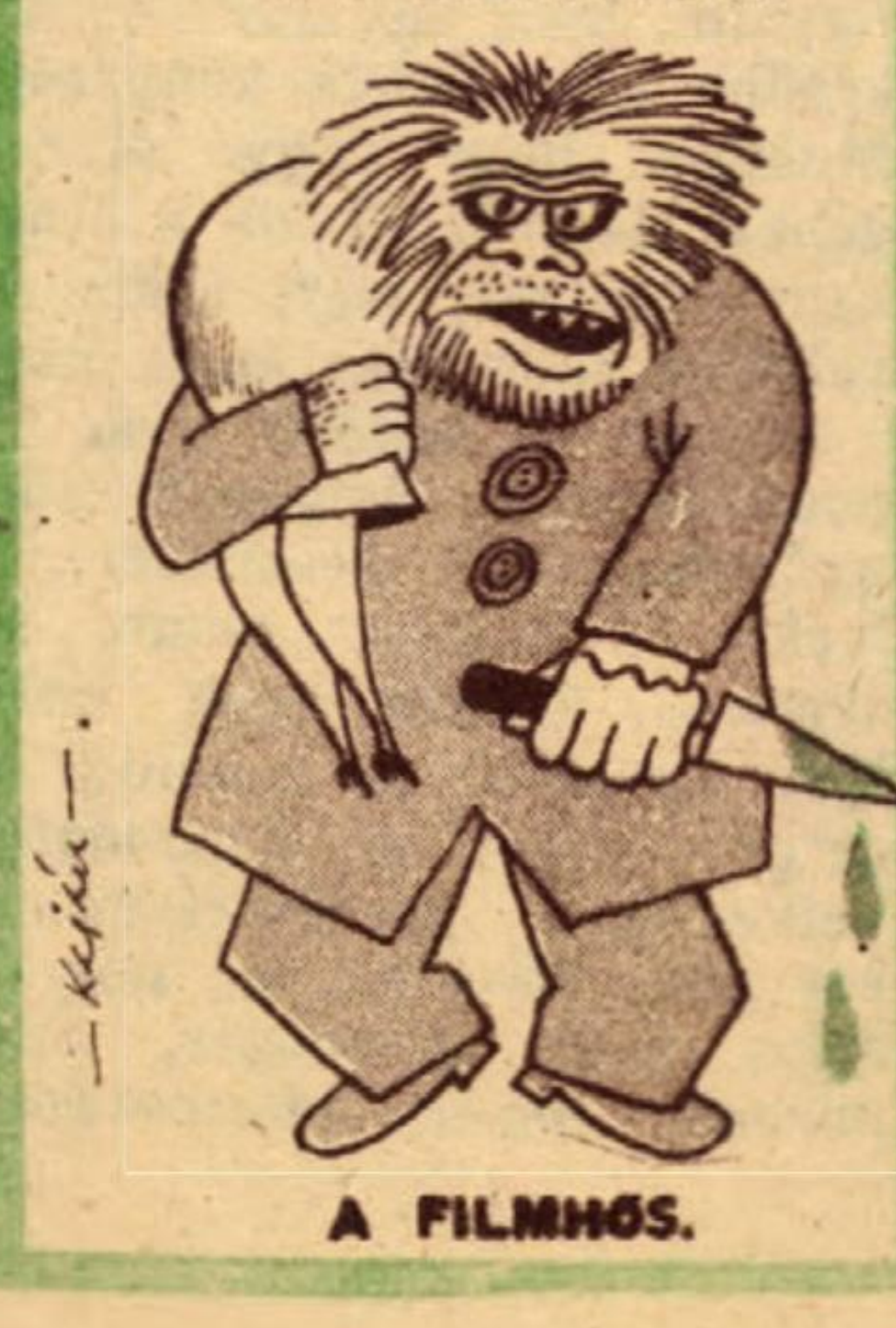

A FILMHŐS.

Egy notórius későnjáró emlékirataiból

Nov. 28.

Ma egy kicsit elkéstem. Ugyanis amikor át akartam menni a Múzeumkerten, egy lófogatú teherjármű összeütközött egy triciklivel és nekem az ijedtségtől elszakadt a cipőfűzőm. Meg kellett kötni.

Nov. 30.

Ez a Belcsák főosztályvezető durvalelkű ember. Tegnap este ugyanis a nagynénikém nevenapját ünnepeltük s ezért egy kicsit elaludtam. Erre a Belcsák azt mondta, hogy aki reggel nem tud felkelni, az ne menjen el este. Hát megsértsem egy idős hölgy érzékenységét?! És különben is csak másodszor késtem el. Maximum harmadszor. A jövő héten új életet kezdek.

Dec. 3.

Ma majdnem pontos voltam. Mert azt a három percet igazán nem lehet késésnek számítani. Mondom, az az öt perc nem a világ. Na jó, de azért a vacak kis tízperces késésért nem kell mindjárt a plafonra mászni!

Dec. 4.

Ez a Belcsák egy antiszociális fráter. Azért a kis késésért ilyen botrányt csinálni, pedig nem is én voltam az oka, hanem a káposztás cvekkedli. Tegnap az volt vacsorára, ugyanis a kedvenc ételem. Mire ma reggel felmelegítették, — ugyanis én úgy szeretem lesütve, jó ropogósan, — háromnegyed nyolc mult öt perccel. Hát szabad ezért a kis cvekkedliért fegyelmi bizottsággal fenyegetődzni?! Jövő héten új életet kezdek.

Dec. 6.

Baj van. Pedig bemutattam a nagypapám halotti bizonyítványát, az öcsém anyakönyvi kivonatát, sőt a házbizalmi pecsétes írását is, amely tanusította, hogy reggel héttől nyolcig epegörcsökben fetrengtem. Furcsán néztek rám. Ezeknek megdögölhetik az ember...

Pedig a tegnapesti kultúrpróbára igazán pontosan érkeztem volna. Csak az utolsó pillanatban üzemzavar miatt kialudt a környéken az összes villanylámpa és én eltévedtem. A kultúrház helyett véletlenül a sarki nagyvendéglőbe nyitottam be. Na majd holnaptól kezdve!...

Dec. 9.

Ma egy félórával előbb keltem fel. Rohanva öltözködtem s az utcán tömtem magamba a reggelit. Háromnegyed nyolckor már bent voltam. Ekkor jött a Belcsák és közölte, hogy a fegyelmi bizottság határozatáig fel vagyok függesztve, mehetek haza. Hát érdemes pontosnak lenni?...

Intelem

Egyelőre kicsi vagyok
De gondjaim mégis nagyok
Minden munkát elvállalok
Mert vállalni pompás dolog.

Állandóan lótok-futok,
De sehova el nem jutok,
Csak az ördög tudja jobban,
Hogy ez a furcsaság hogy van?

Szeminárium van reggel,
Ott tanulok lendülettel,
Szabadságharcos is vagyok,
Ott délután tanulgatok.

Este felé DISZ-ülésem,
Tizenegyre máris készen,
De nem térek nyugovóra,
Jön a gyorsírási óra.

Én nem tudom, mert a lét vak.
Mikor vagyok MSZT-tag?
S nem sejteni vagyok bátor,
Mikor legyek agitátor.

Tény, hogy mindig lótok-futok,
De sehova el nem jutok,
S fáradt vagyok, mint egy spongya,
Mely az ultimót bemondja.

S ha éjszaka kimerülten
Már az ágyamra ledűltem,
Álmomban, mint a képein,
Megjelenik nékem Lenin.

Rám néz és a szeme lobban,
Megszólal s a szívem dobban,
„Kevesebbet, ámde jobban!"

R. A.

Az új útitárs

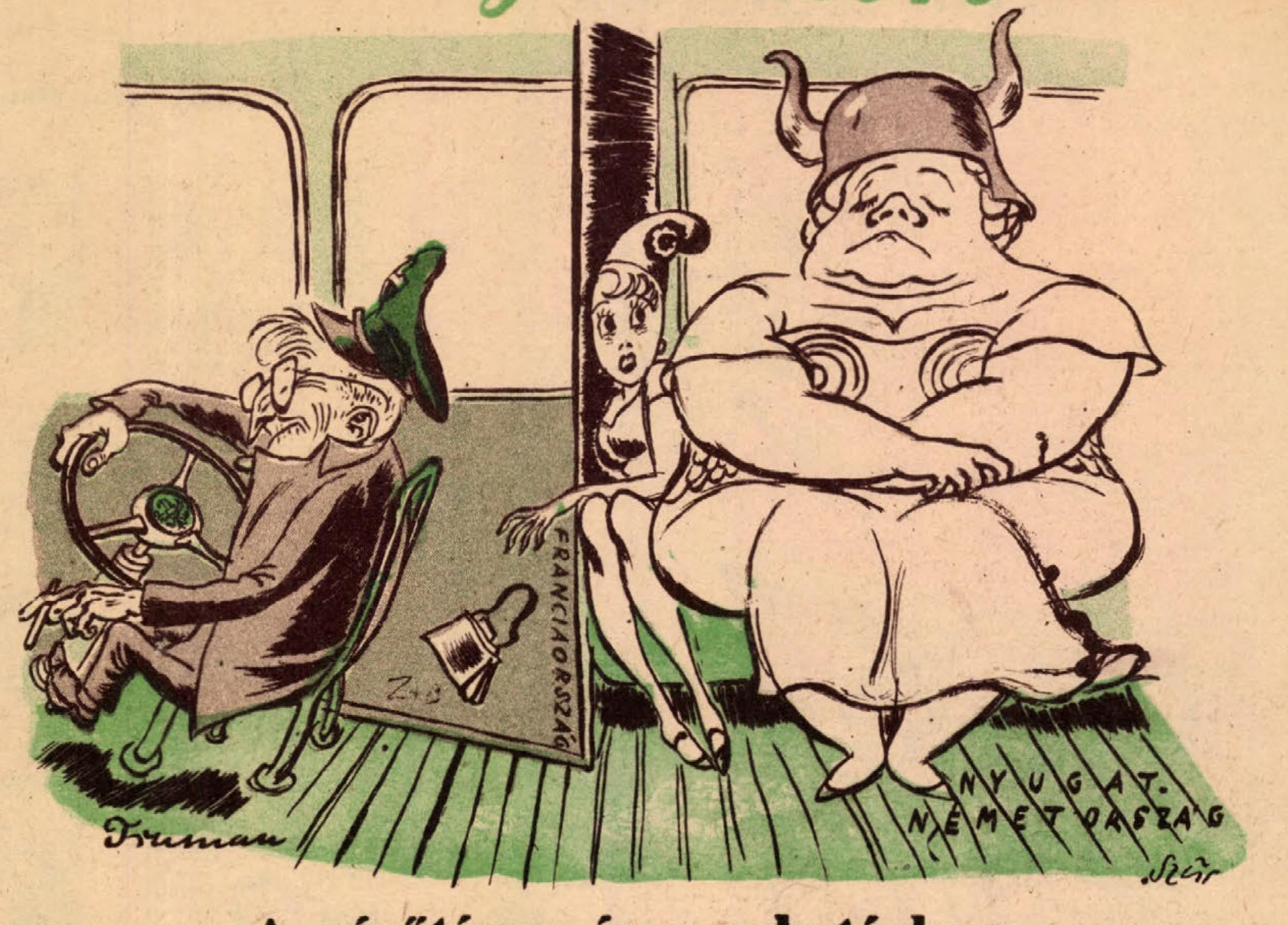
Truman
FRANCIAORSZÁG
Z+B
NYUGAT-NÉMETORSZÁG
Szür

A nézőtéren és a ruhatárban

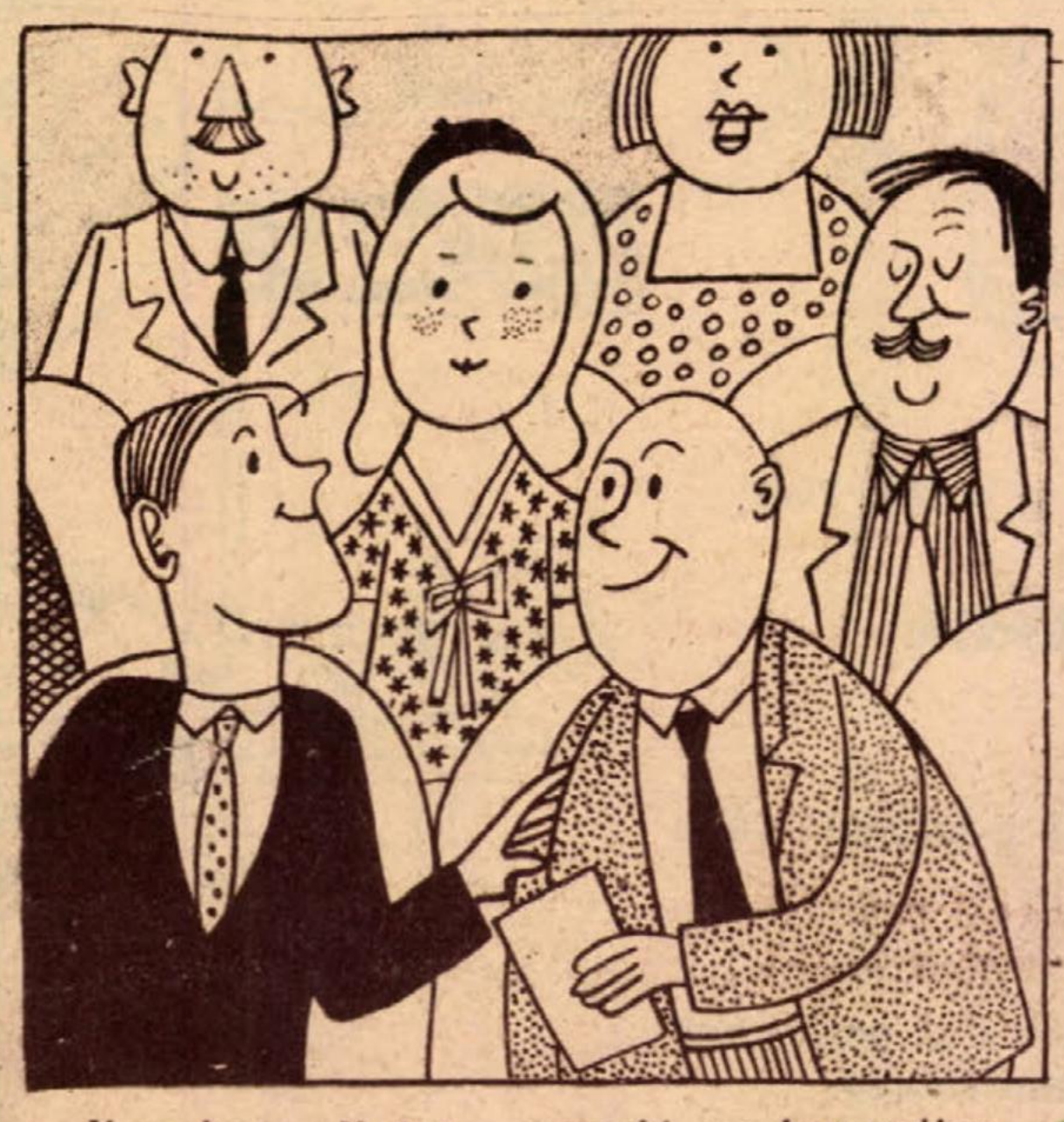

Kovács: Kedves szomszéd, ne haragudjon, hogy háborgatom, kölcsönadná egy pillanatra a műsort?

Szabó: Ó hogyne, hogyne, nagyon szívesen, csak tessék!

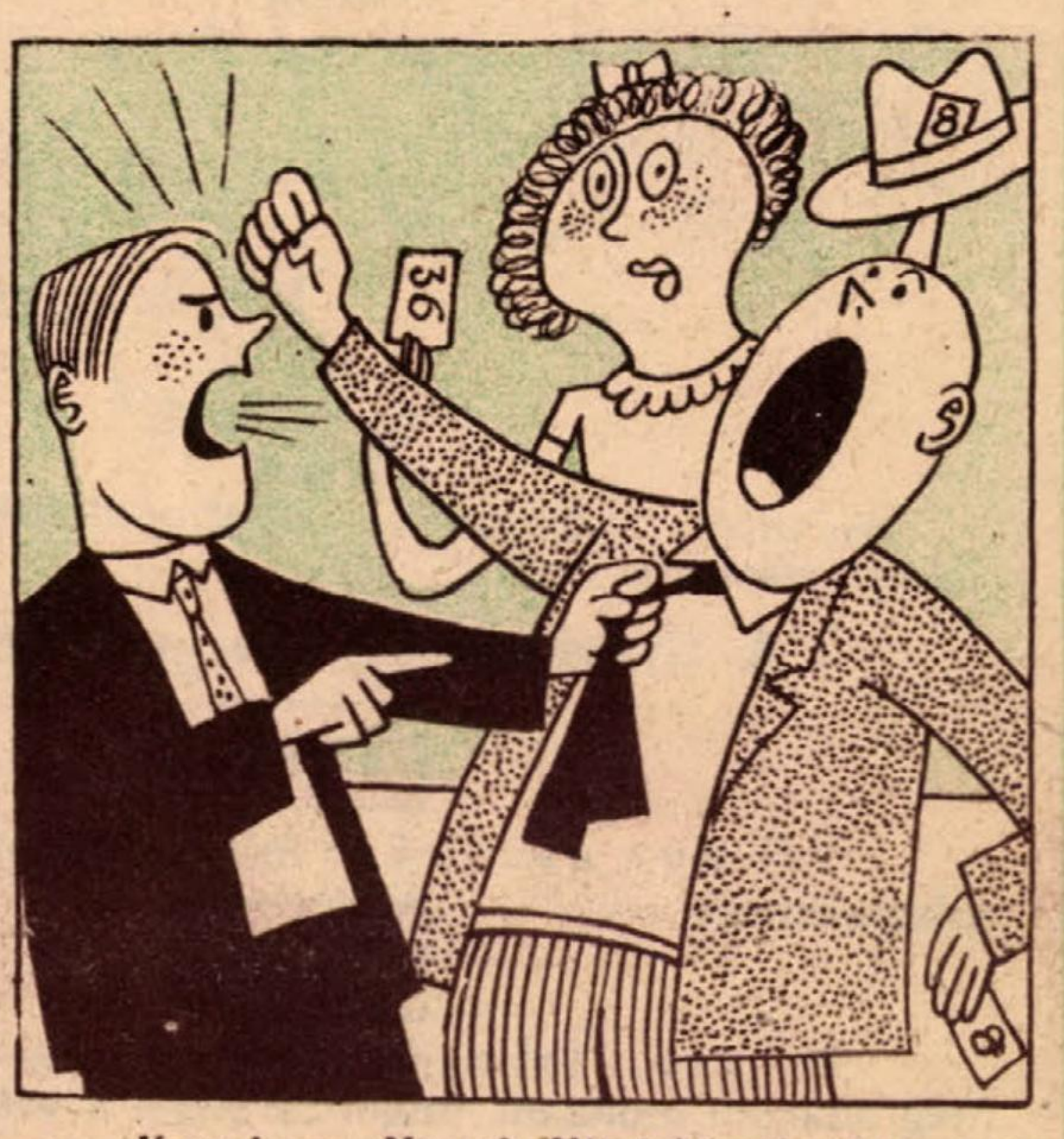

Kovács: Mi az? Mit tolakszik maga szemtelen fráter? Várjon a sorára!

Szabó: Fogja be a száját, erőszakos csirkefogó!

Görögország és Jugoszlávia kereskedelmi szerződést kötöttek

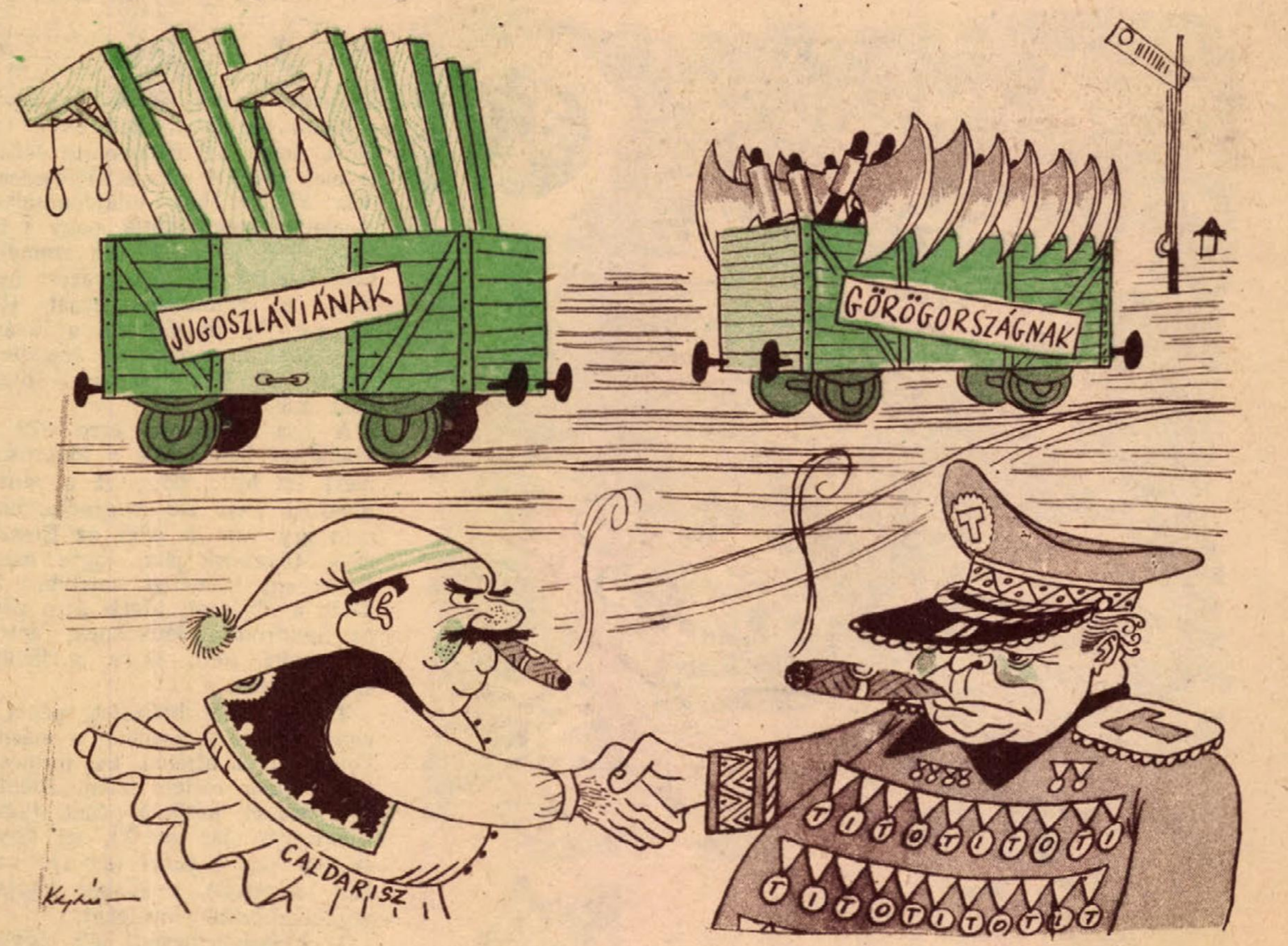
JUGOSZLÁVIÁNAK
GÖRÖGORSZÁGNAK
CALDARISZ
T
TITOTITOTOTI
TITOTITITOTIT
Kajás

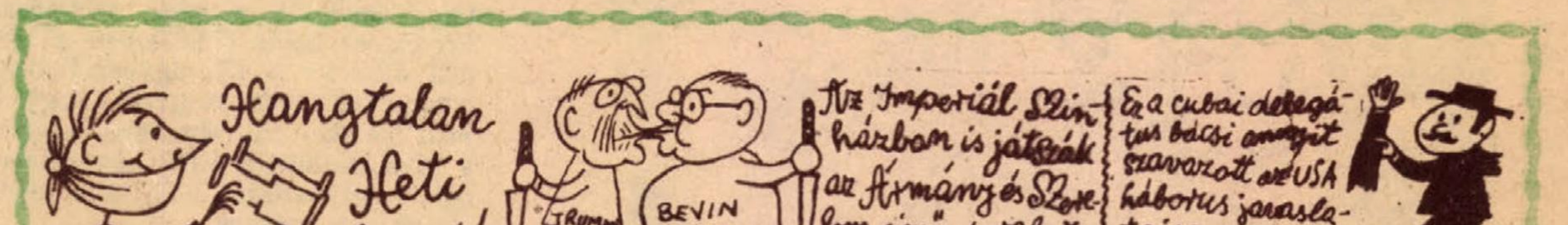
Hangtalan Heti Híradó
TRUMAN
BEVIN
Az Imperiál Színházban is játszák az Ármány és Szerelem című darabot Dollárral a főszerepben
Ez a cubai delegátus bácsi annyit szavazott az USA háborús javaslataira, hogy leszakadt a karja

TALPIG URIEMBER

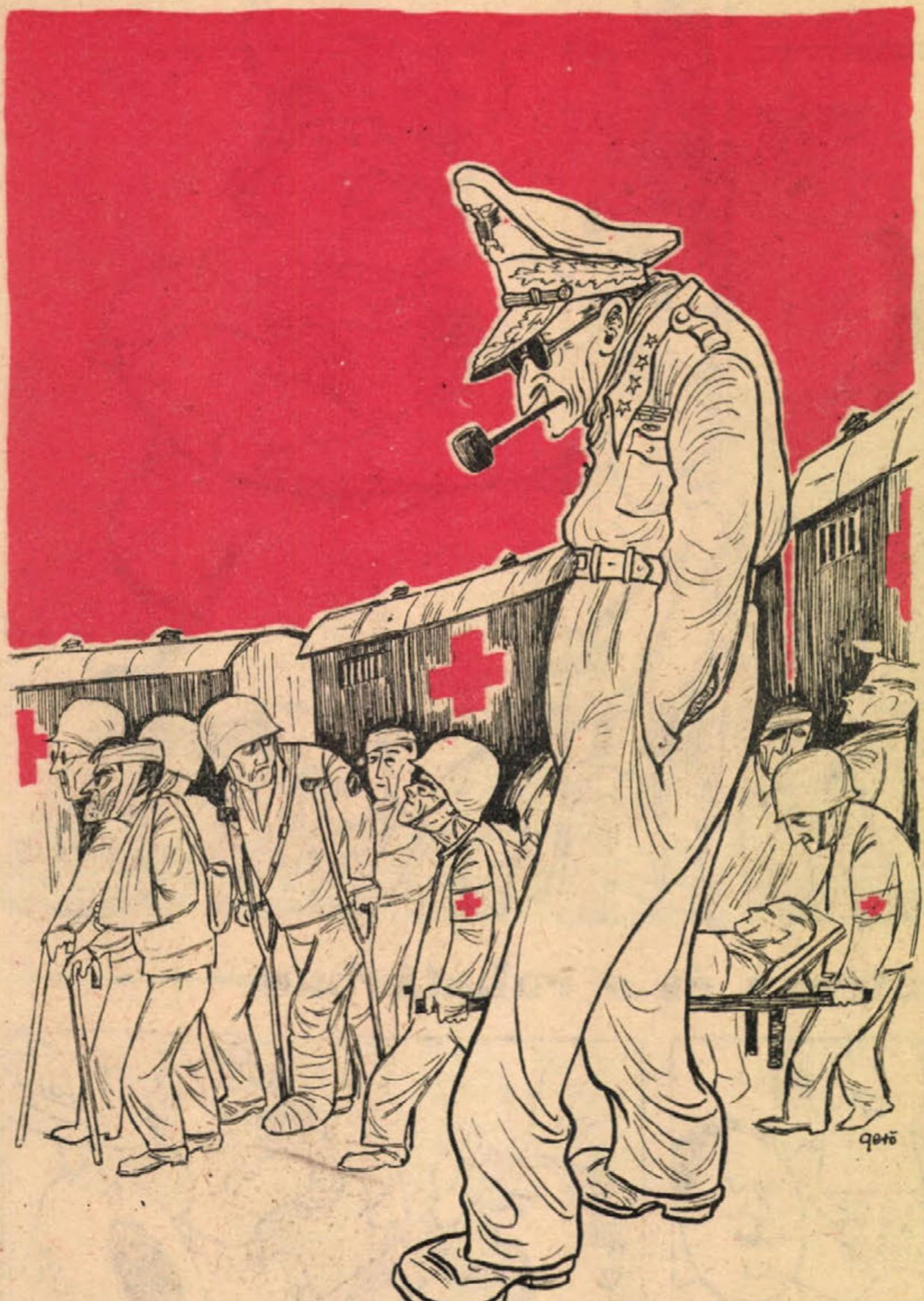

MacArthur: [illegible] szegények ... fájdalmamat csak az enyhíti, hogy én nem sebesülhem meg ...

A történelem megismétlődik

1914:

Vilmos császár: Mire lehullanak a lombok, vége a háborúnak!

1939:

Hitler: Tábornok néptársak hány óra van pontosan? Meg akarom mondani, mikor ér véget a villámháború!

1950:

MacArthur: Karácsonykor már otthon lesztek, fiúk!

Harry kissé ideges

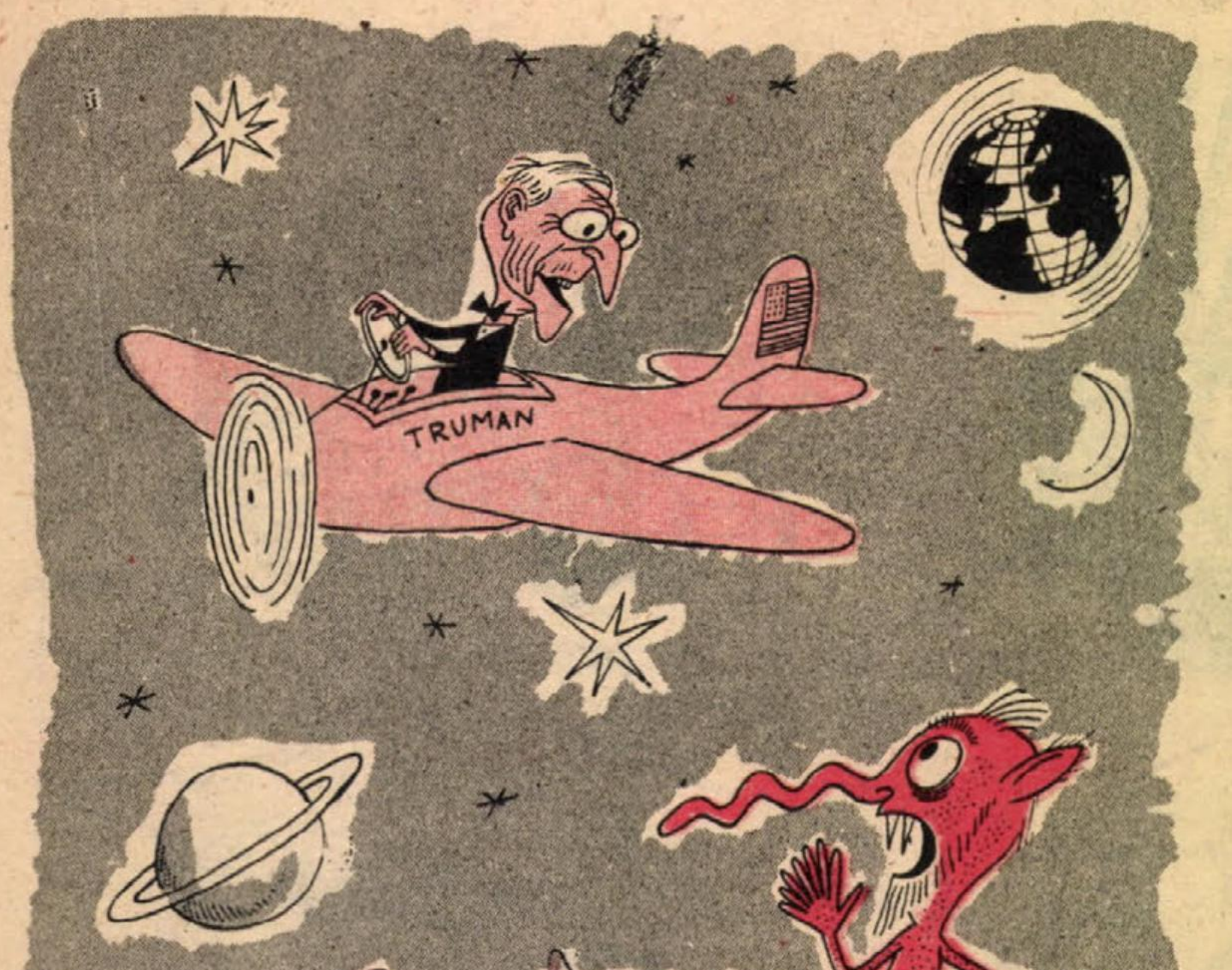

Truman: Hé, azonnal takarodjanak arról a bolygóról, mert veszélyeztetik Amerika biztonságát!

Aminek nem szabad lennie

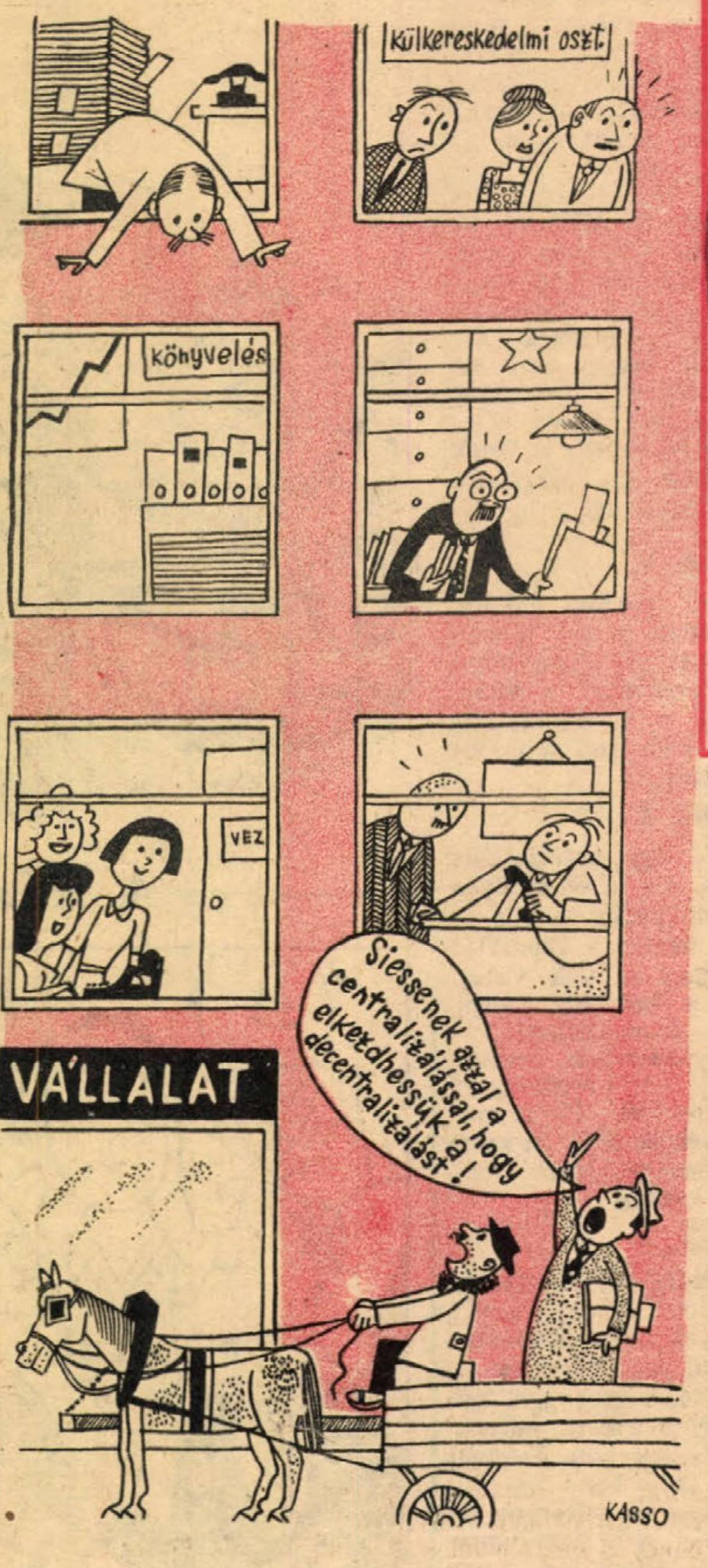
Külkereskedelmi oszt.
könyvelés
VEZ
VÁLLALAT
Siessenek azzal a centralizálással, hogy elkezdhessük a decentralizálást!
KASSO

Mr. Morgan bosszúja

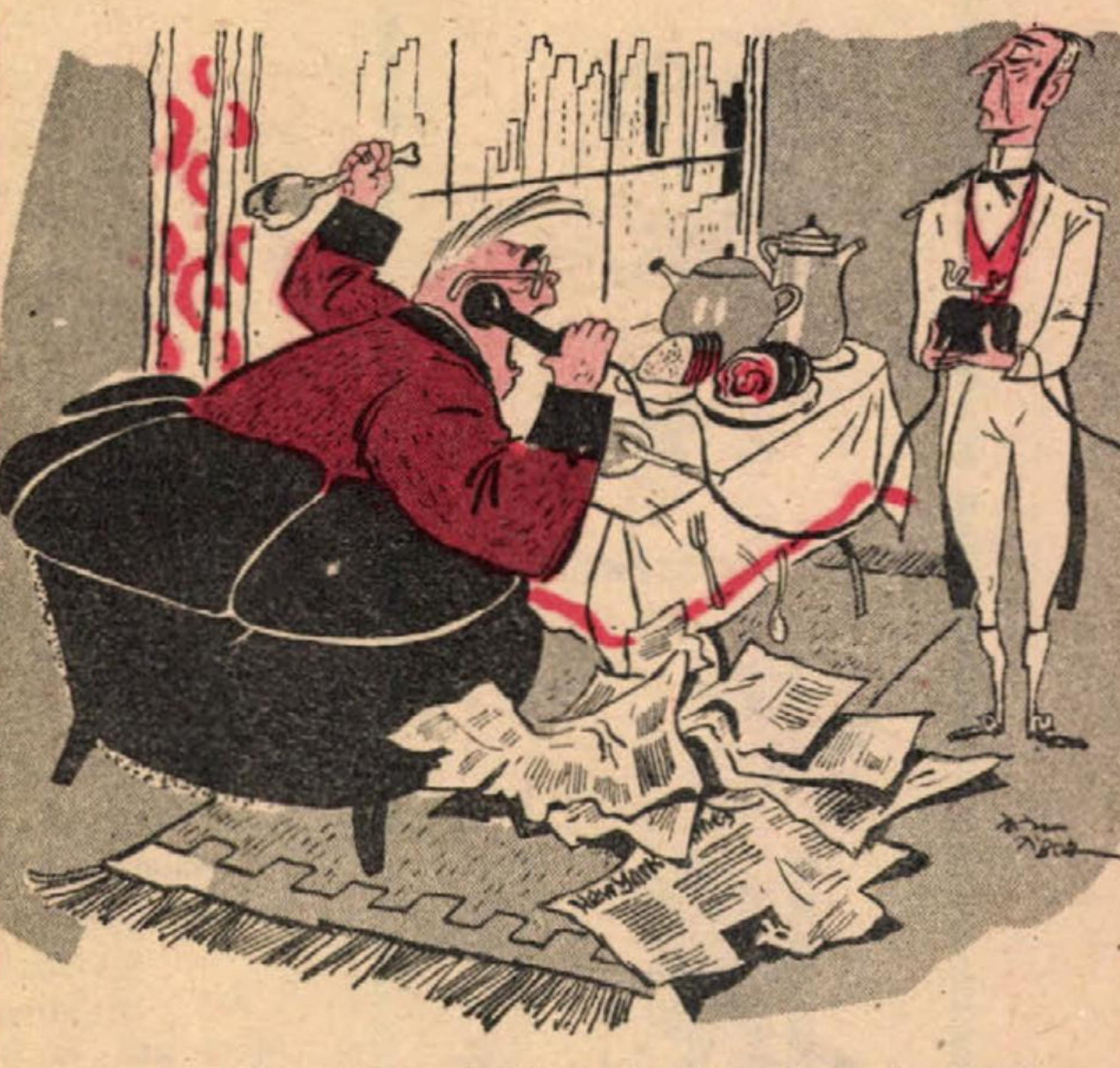

— Halló, Newyork Times? Vegyék tudomásul, hogy lemondom az előfizetést! Minden reggel frászt kapok a hadijelentéseiktől! ...

Mélyszántás a kulák földjén

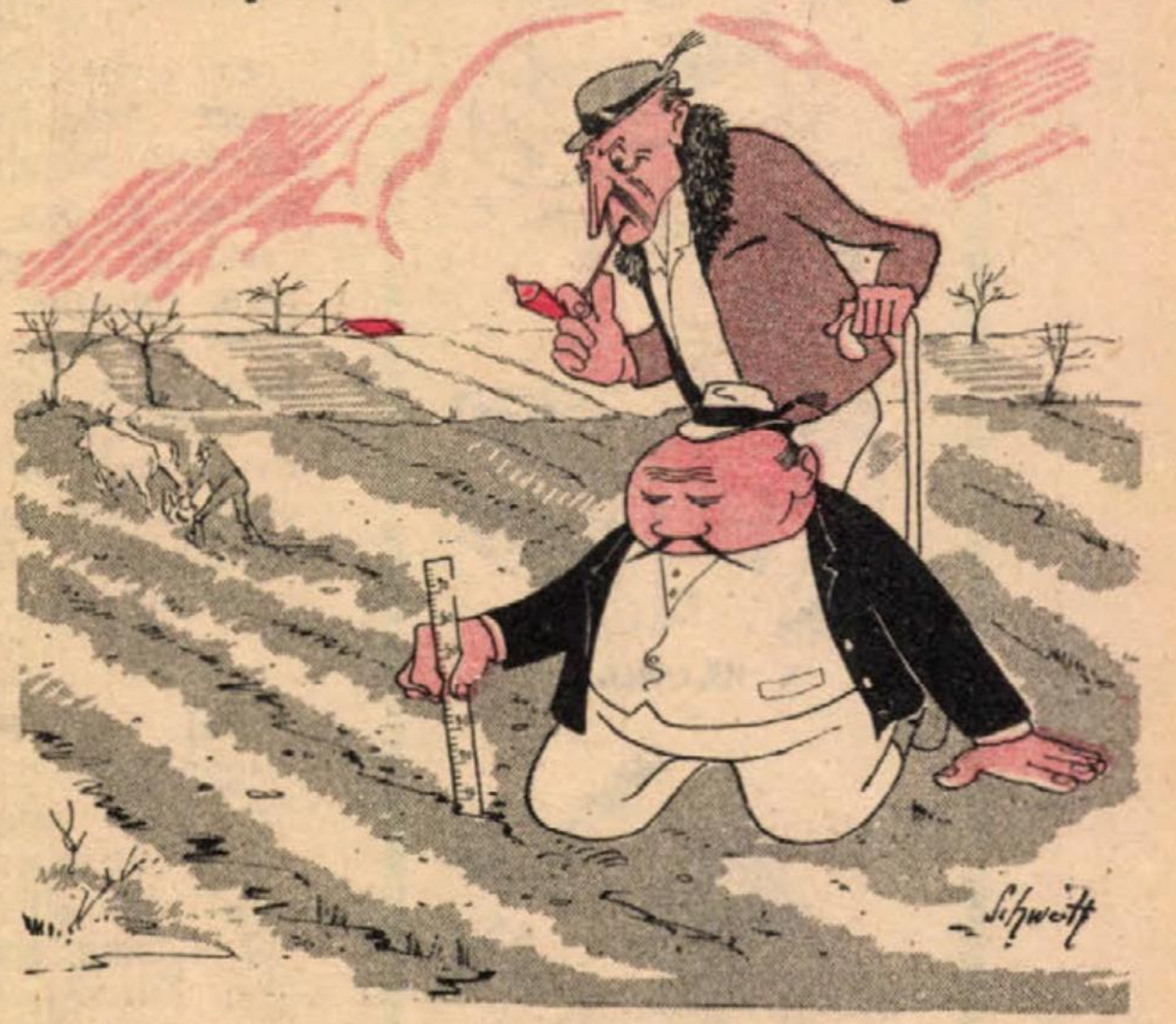

— Mit csinálsz Gergő?
— Ellenőrzöm a szántást, hogy valahogy mélyebb ne legyen, mint tíz centi.

Le a bürokráciával!

1948 szeptemberében kezdődött

Azzal kezdődött két évvel ezelőtt, hogy az Elektromos Művek levelet intézett az Árpádfejedelem útja 31. sz. ház tulajdonosaihoz, amelyben megállapítja, hogy a ház után 1943. június 10 óta áramdíjat nem fizettek. És pedig azért nem, mert a szomszédos házat (III., Lajos-u. 7.) kisajátította a főváros s a közös árammérő az Árpádfejedelem úti ház számára tovább nem működött.

A ház gondnoka erre 272 ft. áramdíjat fizetett be a fővárosnál, mert azt hitte, hogy ez a pénz a fővárost illeti. De megtudta, hogy nem így van. A pénz az Elektromos Műveknek járt, fogta magát és írt egy kérvényt, amelyben felkérte a fővárost, utalja át a pénzt az Elektromos Műveknek, amelyről tudni kell, hogy a főváros egyik üzeme.

Tehát a már befizetett pénzt az egyik fővárosi zsebből a másikba kellett volna áttenni. Ez, természetesen, nem történt meg. Elektromos Művek kérik a pénzt, (amely csakugyan jár nekik), az ügyfél szintén kéri a pénzt (amelyet valóban befizetett), s közben kapja a legkülönbözőbb leveleket:

1. A Polgármesteri XII. ügyosztály, amelytől a pénz átutalását kérték, az aktát 173.678/948. számmal átküldte a IX. ügyosztálynak, amely kiderítette magáról, hogy ő nem illetékes az akta elintézésére, s továbbküldte a VIII. ügyosztálynak, amely szintén nem látta módját az elintézésnek.

Hanem miután az akta ott eltöltötte első karácsonyát, ezzel küldték a IX. ügyosztály Központi Lakáshivatalának:

ad 173.678/1948. IX. ü. o.
RV.

Visszaszármaztatjuk azzal, a Polgm. IX. ügyosztály Központi Lakáshivatalának, hogy Oderszky Ferenc kérelmét állapítsa meg oly módon, hogy miként keletkezett a többletbefizetés, miért állapította meg az Elektromos Művek ezen összegnek befizetését és hogy miért nem történt a leolvasó útján az áramfogyasztás feljegyzése.
Bpest, 1948. dec. 31.

(Olvashatatlan aláírás)
osztályvezető,
számv. tanácsos.

Így biztosítva volt az akta további élete, mert az olvashatatlan aláírás olyan kérdéseket vetett föl, amelyek egyrészt nem voltak a világon (a pénz nem volt többletbefizetés), másrészt már régen el voltak intézve (világos volt, hogy a 272 frt. honnan származott és miért fizették).

A Központi Lakáshivatal átküldte az aktát az Elektromos Művekhez, 1949. januárjában ...

Az Elektromos Művek visszaküldte, újra elmagyarázva a helyzetet, 1949. februárjában ...

A IX. ügyosztály eljuttatta a III. ker. Ingatlankezelő vállalathoz, mert a Lajos-u. 7-es számú ház közben odakerült kezelésre. (1949. júliusában).

A III. ker. I. V. visszaküldte, azzal, hogy nem illetékes, mert amikor a két ház elvált egymástól, akkor ő, az Ingatlankezelő, még nem volt a világon (1949. augusztusában).

Az akta a Lakásgazdálkodási osztályhoz került s ott szúnyókált 1950-ig. Akkor fölébredt és visszament a III. kerület Ingatlankezelőjébe. Nem vette észre, hogy közben a Lajos-utca átment a III. kerületből a II. kerületbe.

De, persze, a II. kerületnek époly kevés köze van hozzá, mint a III-nak, s így az ügy a bürokrácián keresztül egyáltalán el sem intézhető.

Fülöp Magda
a IV. ker. Ingatlankezelő
dolgozója.

300.000

Tessék csak idefigyelni, igen egyszerű ez a dolog: A Mozgóképüzemi vállalat (Mokép) vetítőgépeket és hozzátartozó alkatrészeket akart beszerezni. Rendelését a Rafilmnél (Rádió és Filmtechnikai Vállalat) kellett feladnia. Miért? Tessék csak idefigyelni, igen egyszerű a dolog: azért, mert erre a célra alapították. A Rafilm megrendelte a vetítőgépeket a külkereskedelmi vállalatnál s az alkatrészeket egy belföldi gyárnál. Tessék csak idefigyelni, igen egyszerű a dolog: ezért 20%-ot számított fel.

A Mokép rendelésének átvétele után a Rafilm a külföldre szóló rendelést az Elekrtóimpexnek adta át s az alkatrészeket egy belföldi gyárnál rendelte meg. Tessék csak idefigyelni, igen egyszerű ez a dolog: az illetékes hatóságok a Mokép vetítőgépeinek behozatalát nem engedélyezték. Erről a Moképet értesítették. A Mokép értesítette a Rafilmet. A Rafilm ellenben nem értesített senkit, hanem azt mondta, hogy ő már megrendelte a belföldi gyárnál a vetítőkészülékek alkatrészeit, s a belföldi gyár már csinálja is őket. Tessék csak idefigyelni, igen egyszerű ez a dolog: később arra akarta kényszeríteni a Moképet, hogy vegye át a vetítőgépek alkatrészeit, de a Mokép ezt nem óhajtotta, mert tudta, hogy a vetítőgépeket nem fogja megkapni.

Közben a belföldi gyár értékes nyersanyagot dolgozott föl eme gyártmányok készítésére, amelyekre a világon semmi szükség sincsen. Tessék csak idefigyelni, igen egyszerű ez a dolog: a nemzetgazdaságot az elmondottak következtében háromszázezer forint kár érte. Nem három, nem háromszáz, nem háromezer, nem harmincezer hanem háromszázezer.

G. A.

Mese a gólyafészekben

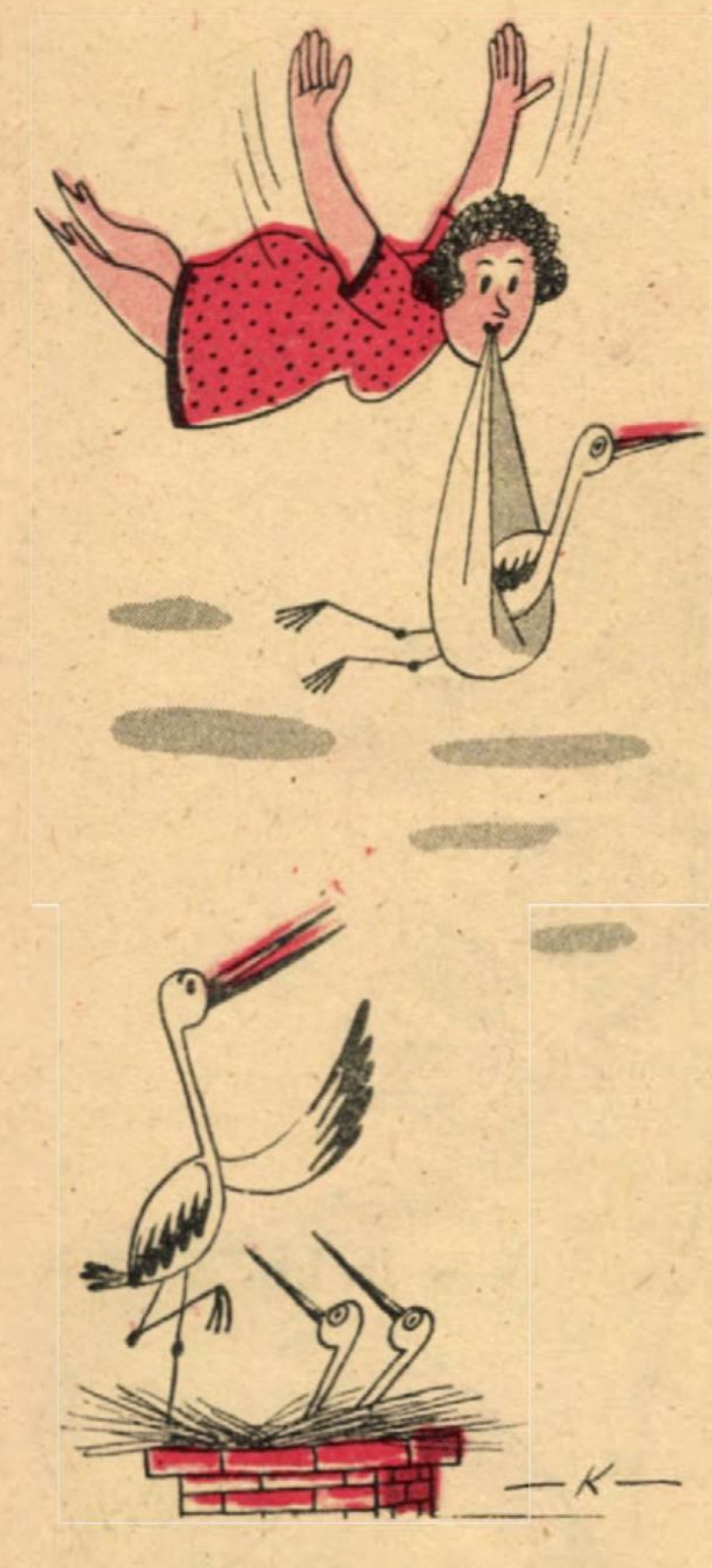

Igy születik a kisgólya...

Régi ismerősök

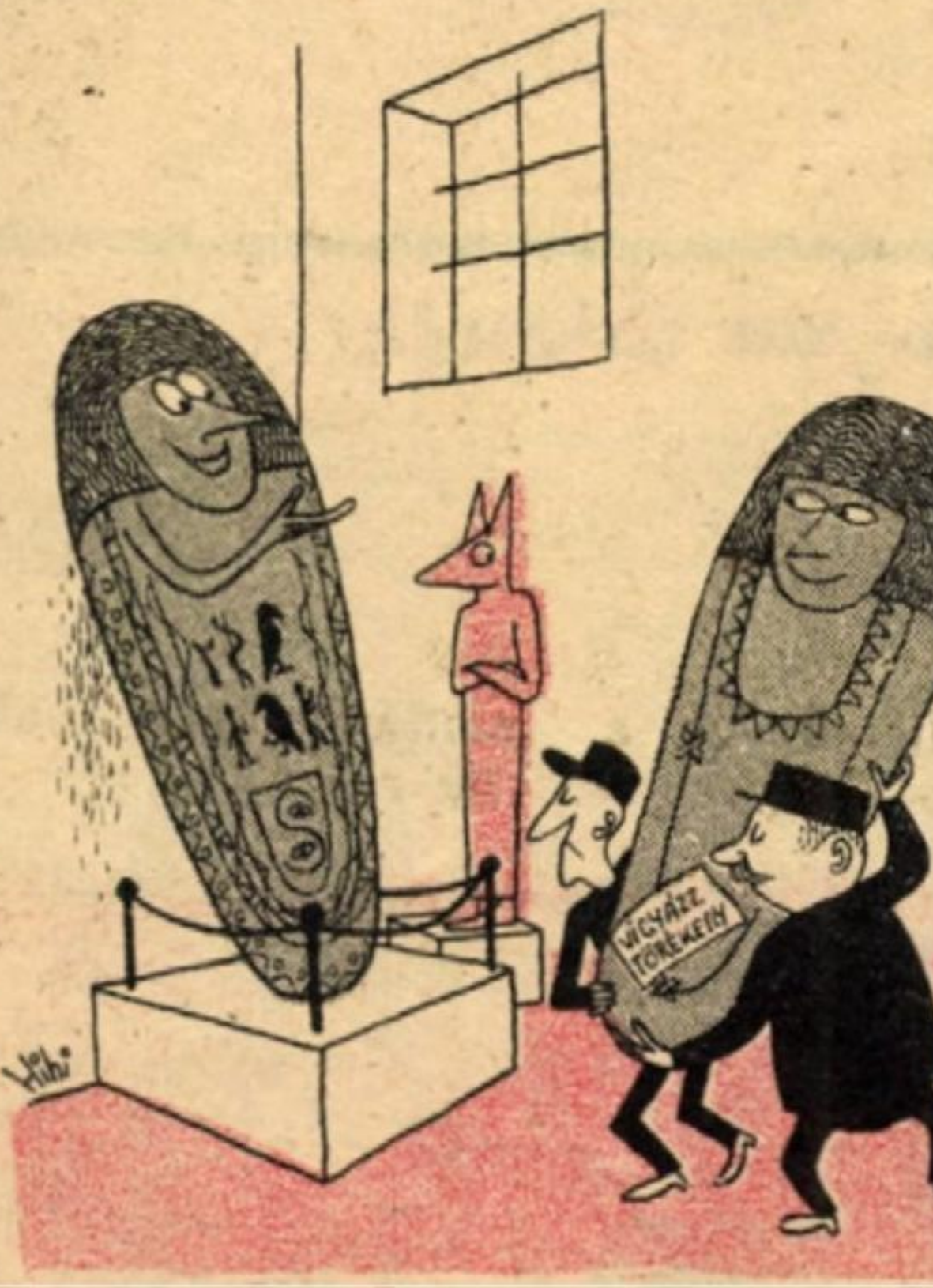

— Szervusz Ramzesz, ötezer éve nem láttalak!

Egy és más

(Különc ember.)

Egy barátom meséli X.-ről, közös ismerősünkről:

— Én ilyen különc alakot még sohasem láttam. A napokban társaságot hívtam magamhoz estére, s többek között őt is. Délután telefonozott, hogy nem jön. De nem arra hivatkozott, hogy meghűlt és arra sem, hogy fontos értekezlete van, hanem azt mondta: nem kívánkozik társaságba, inkább otthonmaradt. Ilyen brutális nyiltsággal. Hallottál már hasonlót?

(Hasznos ükapa.)

Dr. J., hacsak alkalma nyílik rá, eldicsekszik azzal, hogy egyik ükapja résztvett a Dózsa-féle parasztlázadásban. 1945 előtt is szívesen dicsekedett ezzel, de akkor még hozzátette, hogy a szóbanforgó ükapja nem a parasztok között állt, akik fölkeltek, hanem Szapolyai seregében, aki leverte őket.

(Kínai név.)

A Kínai Népköztársaság budapesti követsége előtt mosolygó, fiatal rendőr játszadozik egy csöppnyi kínai kislánnyal, aki nyilván a követség valamelyik tagjának a gyermeke. Amikor közelebb érek hozzájuk, a rendőr éppen hivogatja a kislányt:

— Gyere ide Marika

Marikának nevezte el. Igaz is. Hogy hívjanak egy kínai kislányt?

(A szervilizmus áldozata.)

B. autobuszon utazva — lépcsőn lógott — meglátta az utcán hivatali osztályfőnökét és mélyen kalapot emelt. De mert egyik kezében táskáját szorongatta, azzal a kezével emelt kalapot, amelyikkel a feljáró fogóját szorongatta.

— Visszaköszönt... — ez volt az utolsó szava.

(Papagáj és aktatáska.)

A lapok apróhirdetéseiből látom egyre növekvő csodálkozással, milyen sokan veszítik el az aktatáskájukat. Az utcai fákon viszont nagyon sok cédula keres elvesztett törpepapagájt magas jutalom ellenében. Pesten úgylátszik főleg ez a kettő vész el: aktatáska és papagáj.

Nem is csodálkoznék, ha az utcán szembejönne velem egy törpepapagáj, a hóna alatt aktatáskával.

(Rejtély az utcán.)

Reggelente trolival utazom végig egész útvonalán s ablakából nézem fejcsóválva, mint öli egymást a t. utazóközönség minden megállóhelynél. Kivétel csak a Bajza-utcai megálló, ahol az utazni szándékozók — akárhányan vannak is— szépen, kettesével sorbaállnak. Rejtély, hogy miért éppen ennél a megállónál van rend és fegyelem, miért csak ennél, s hogyan alakult ki ennek a megállóhelynek a légköre, hagyománya, miféle különös szekta tagjai ezek a nyugodt sorbaállók, hacsak...

Hacsak nem arról van szó, hogy a sokat és méltán korholt Pesti Utas a városnak ezen a pontján akarja megmutatni, hogy tud ő fegyelmezett is lenni, ha akar.

Csak nem akar.

t. l.

Bem József halálának 100-ik évfordulóján

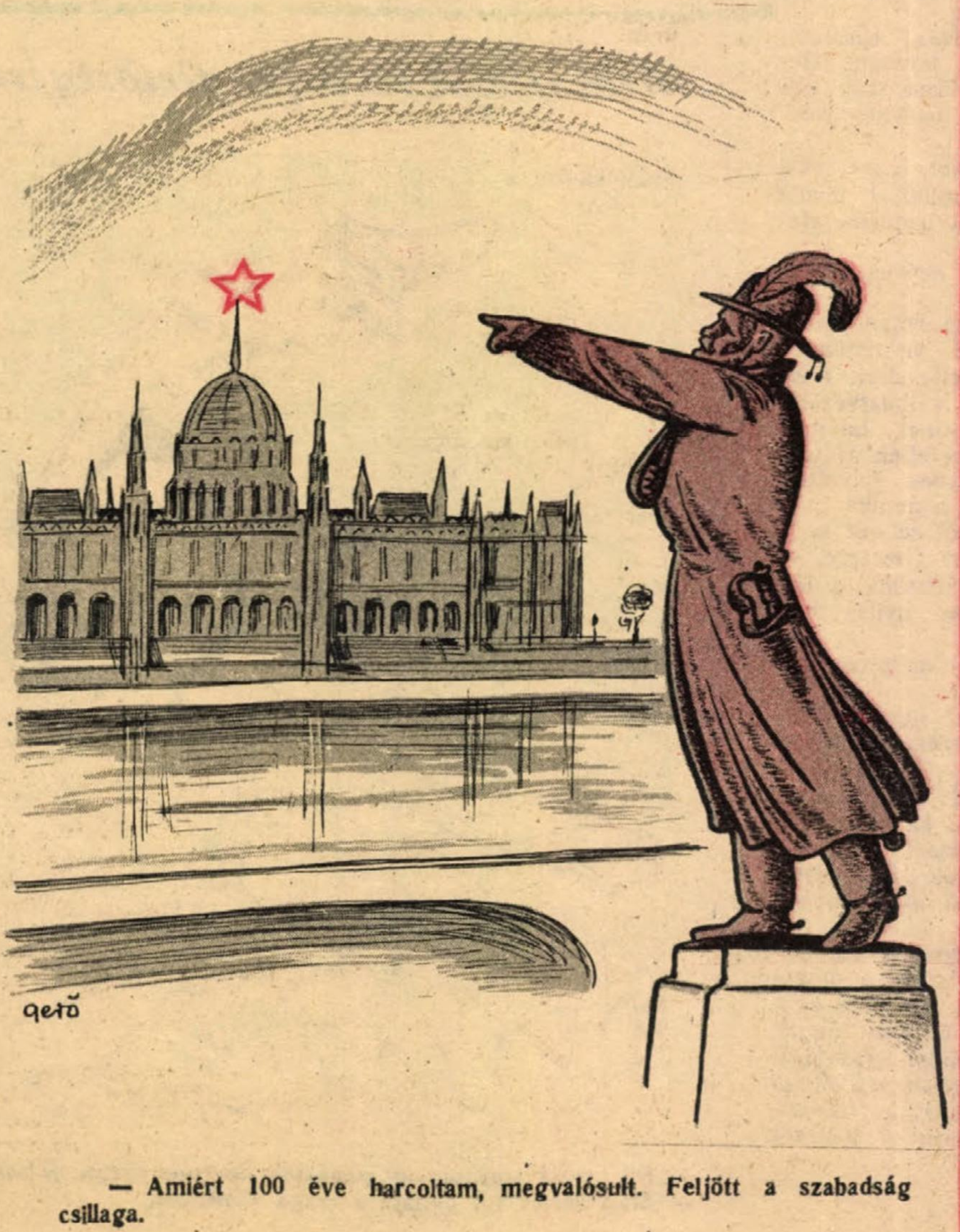

— Amiért 100 éve harcoltam, megvalósult. Feljött a szabadság csillaga.

Éljen a MAGYAR-ROMÁN BARÁTSÁG!

Eugen Taru rajzai a Ludas Matyi részére.

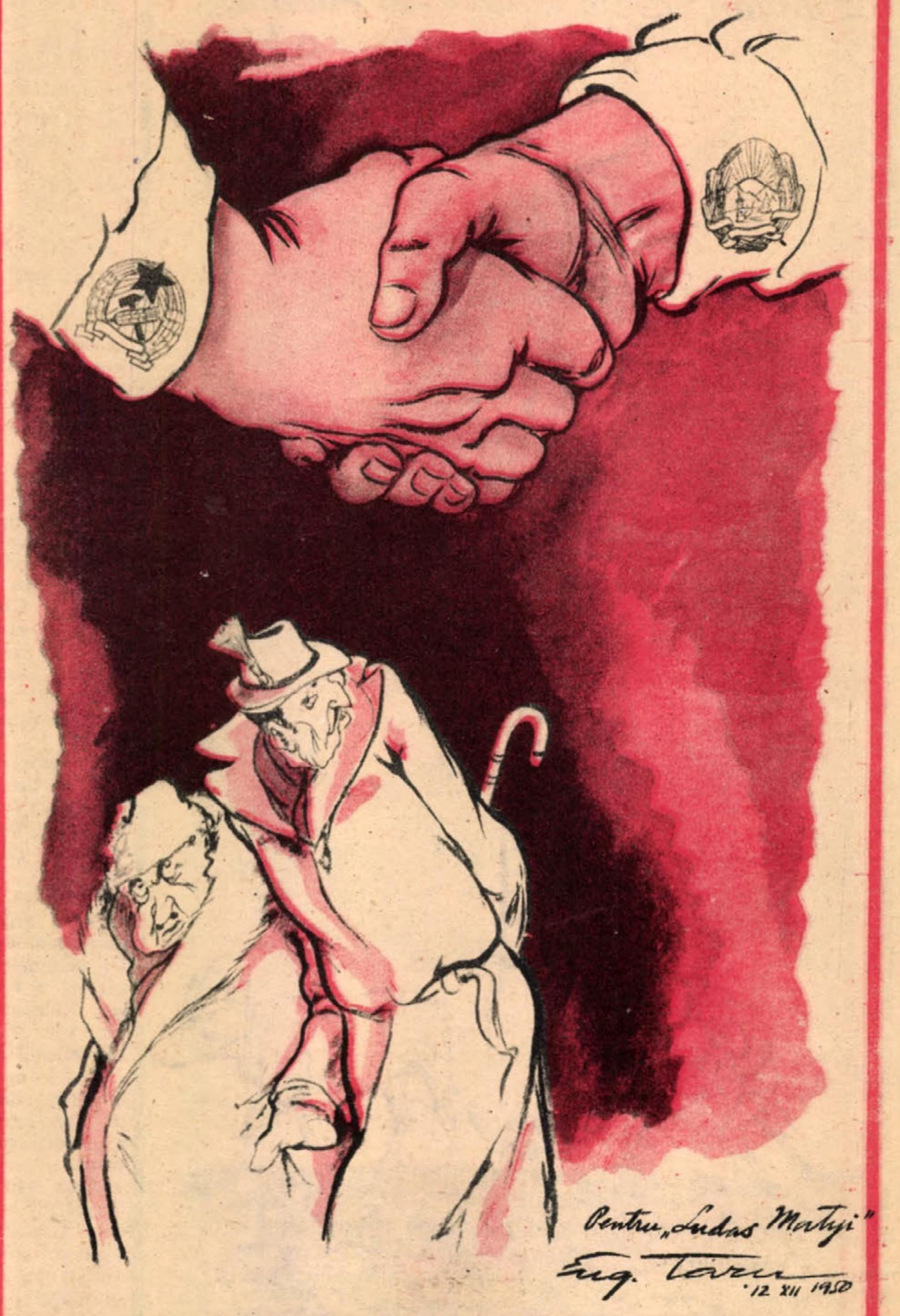

Pentru „Ludas Matyi"
Eug. Taru
12 XII 1950

A reakció: Érthetetlen! Mi arra tanítottuk őket, hogyan szorítsák meg egymás nyakát, s ők megszorítják egymás kezét.

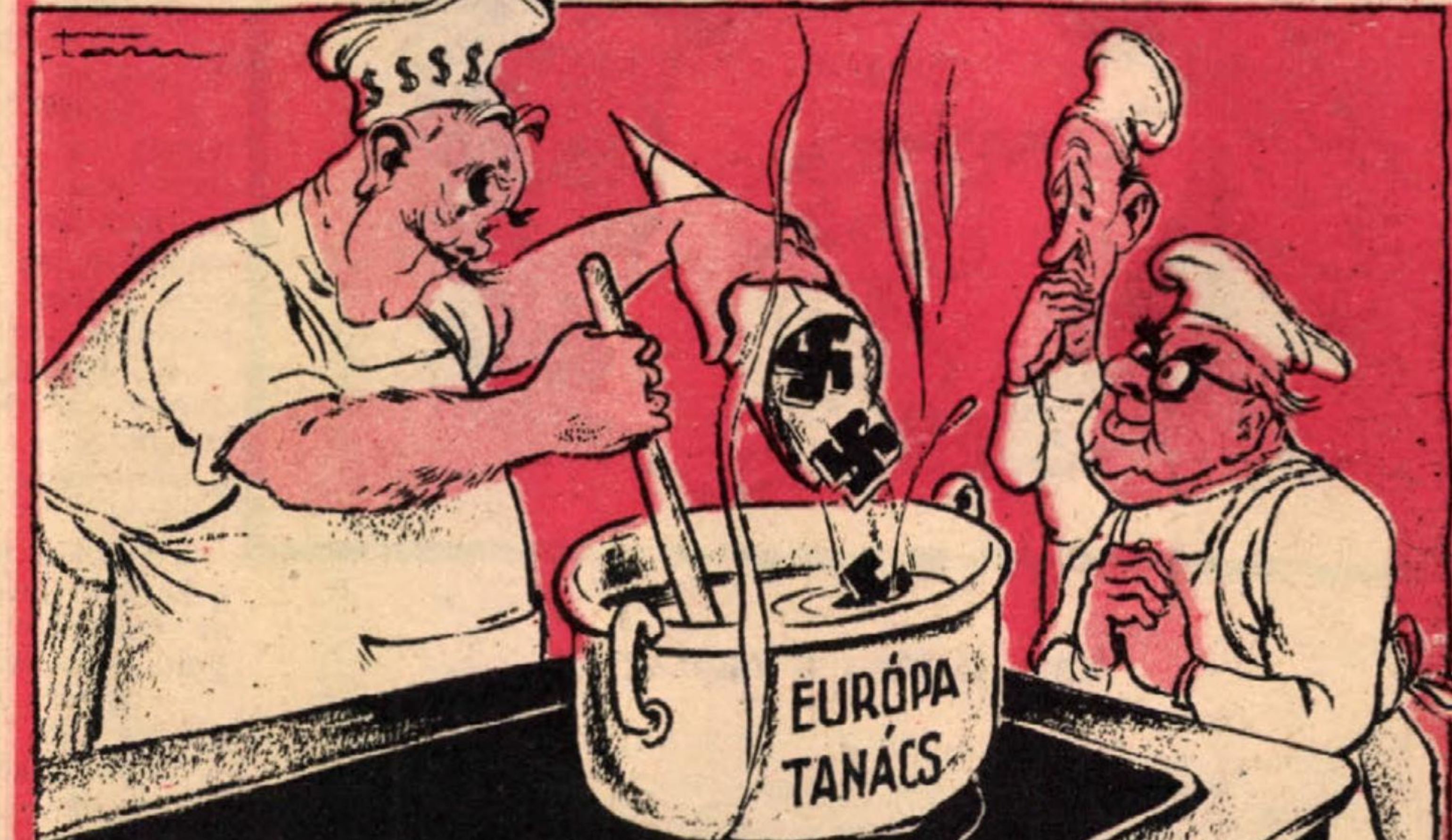

Váljék egészségére!

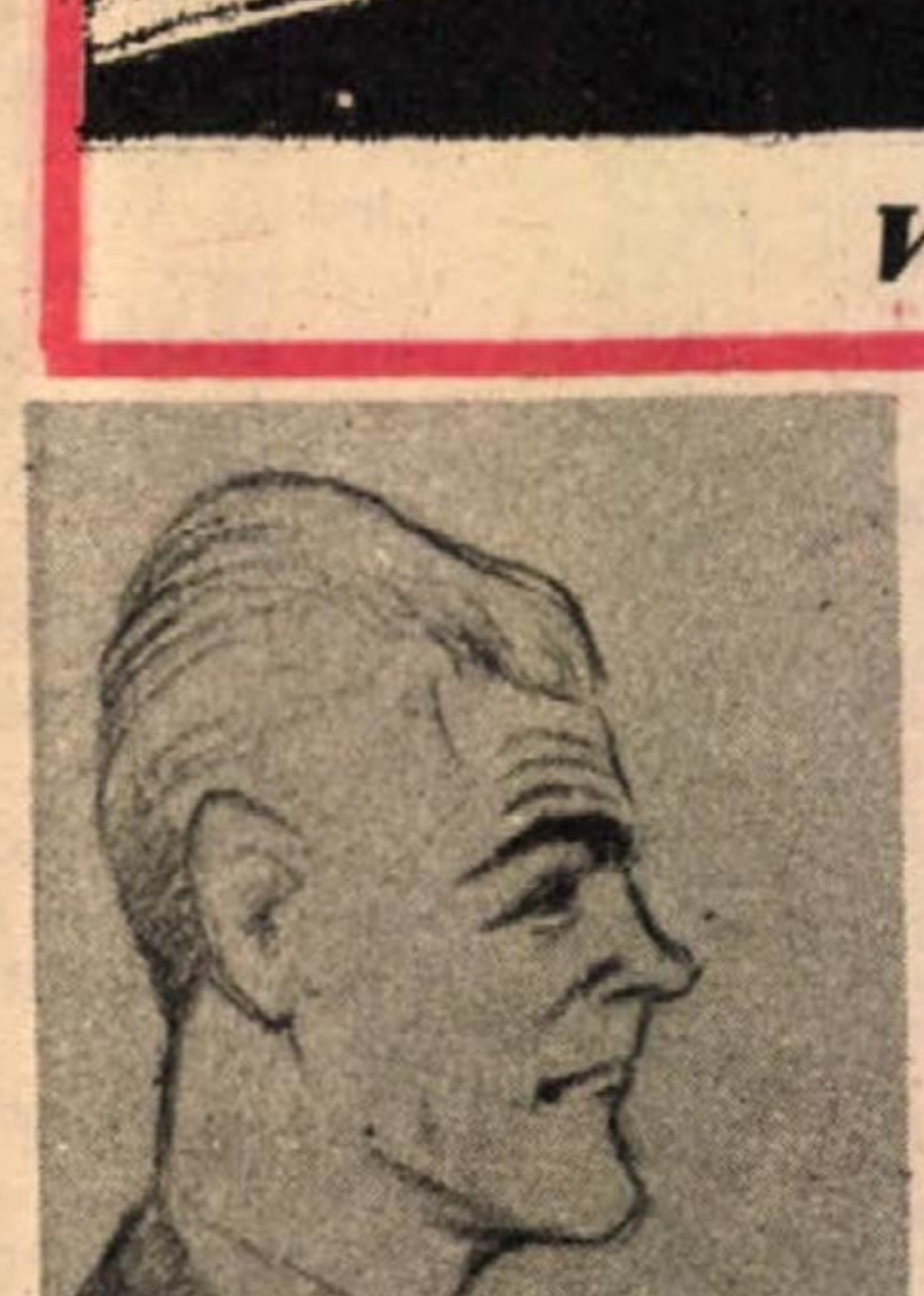

Eduard Mezicescu miniszter, a minisztertanács mellett működő Művészeti Bizottság elnöke, a román küldöttség vezetője.

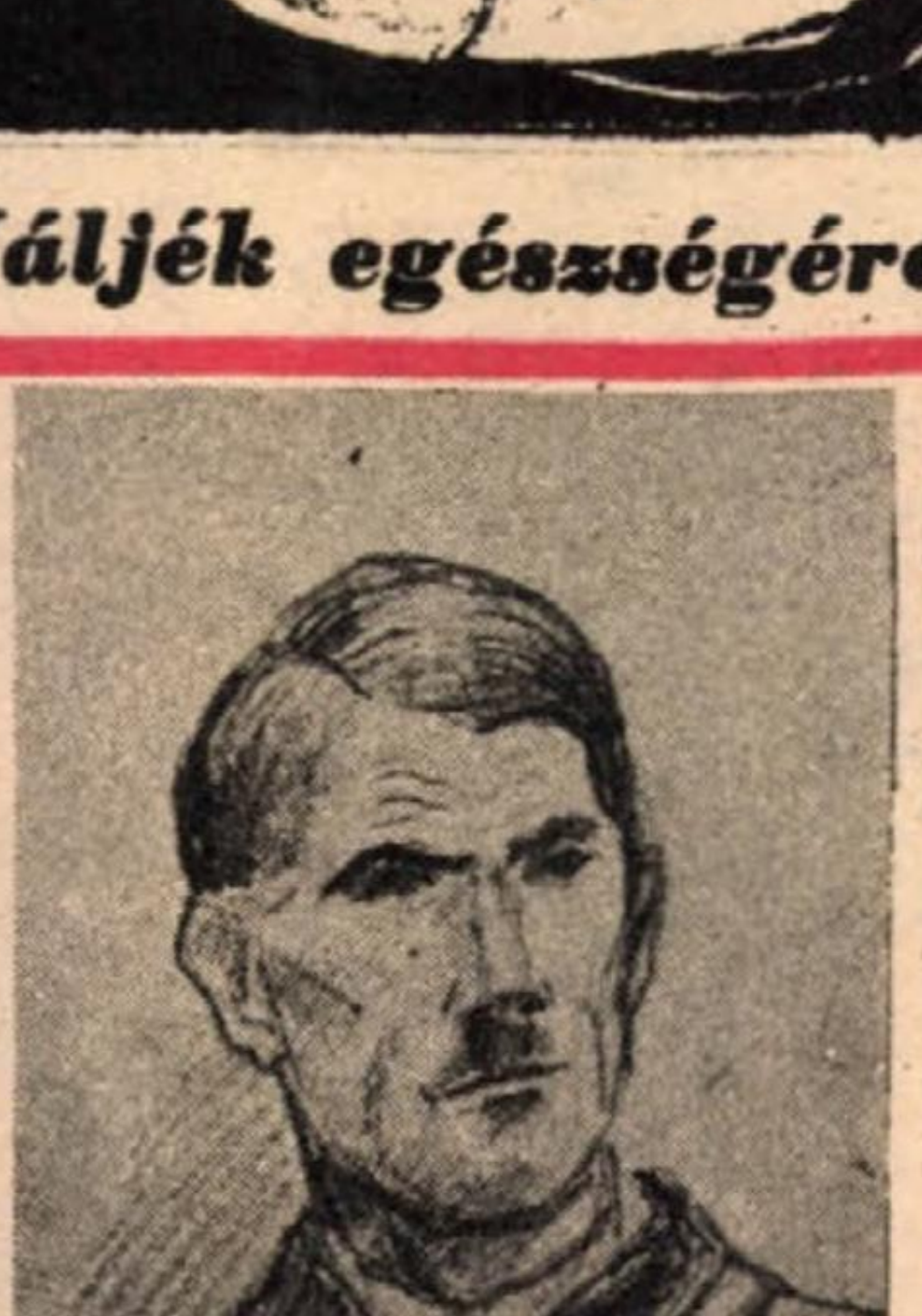

George Achim földműves, a Slobozia Mandra községbeli kollektív gazdaság vezetőségi tagja.

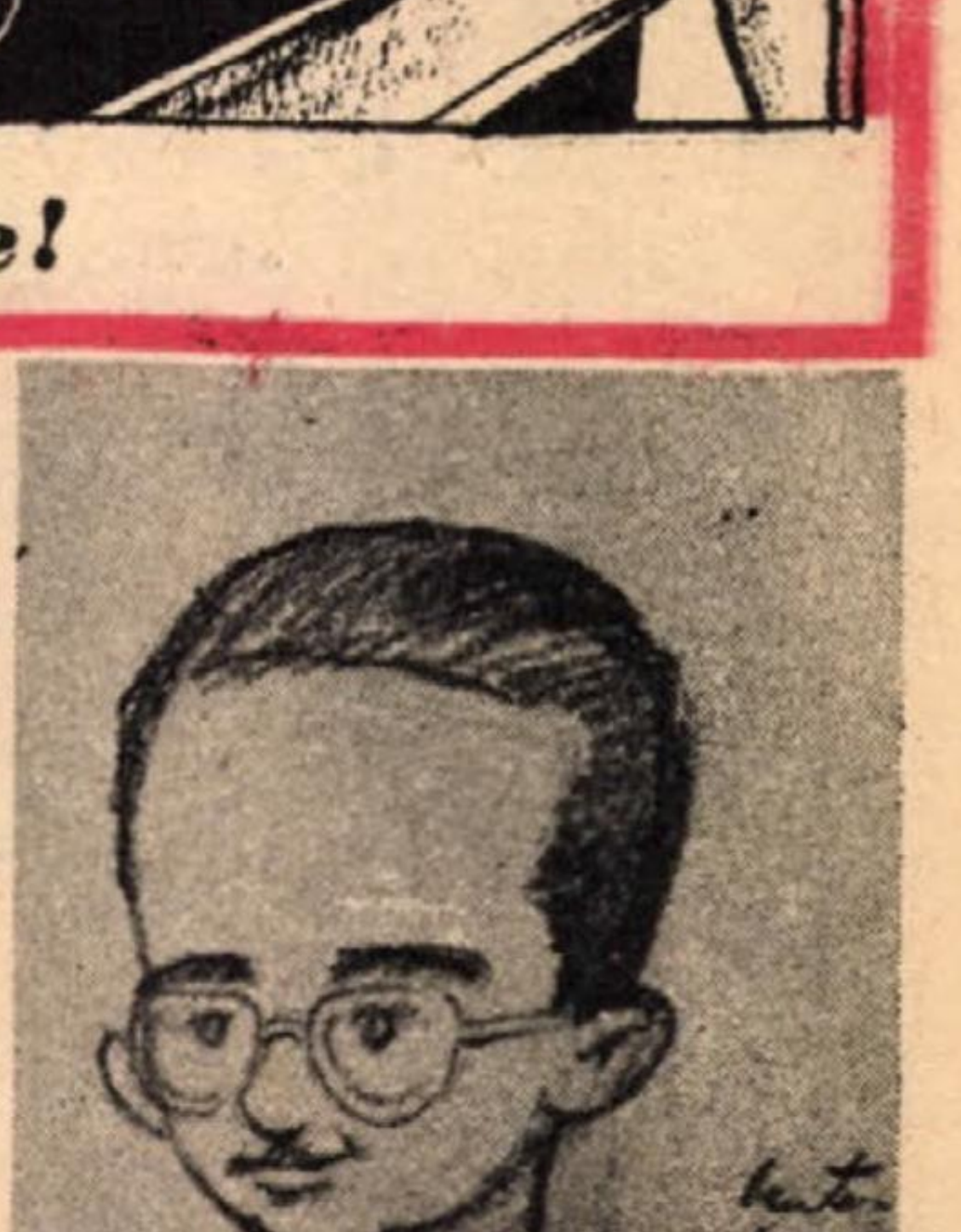

Eugen Taru karikatúraművész.

Ez ugyan három különböző munka, de egységes harc a békéért

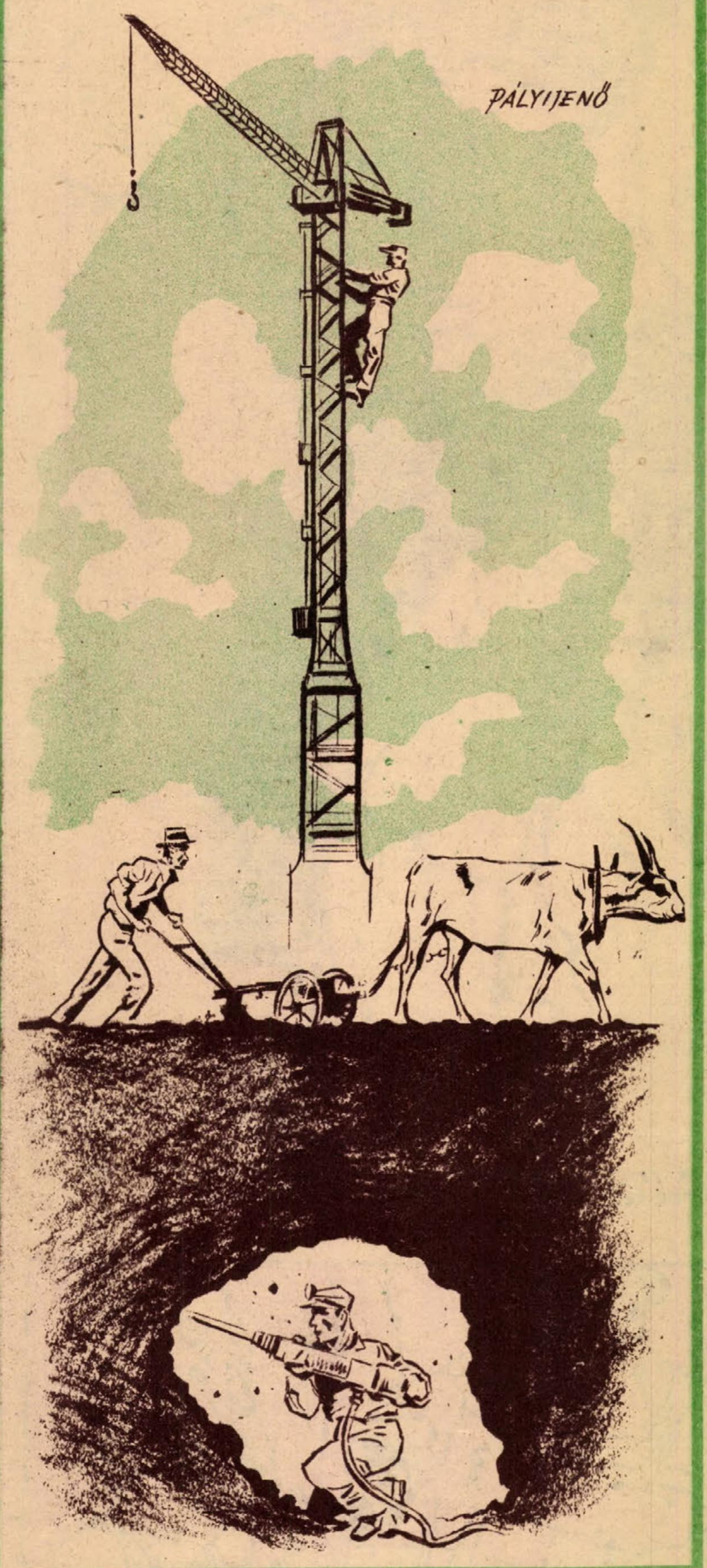

Nem tiszteli a naptárt

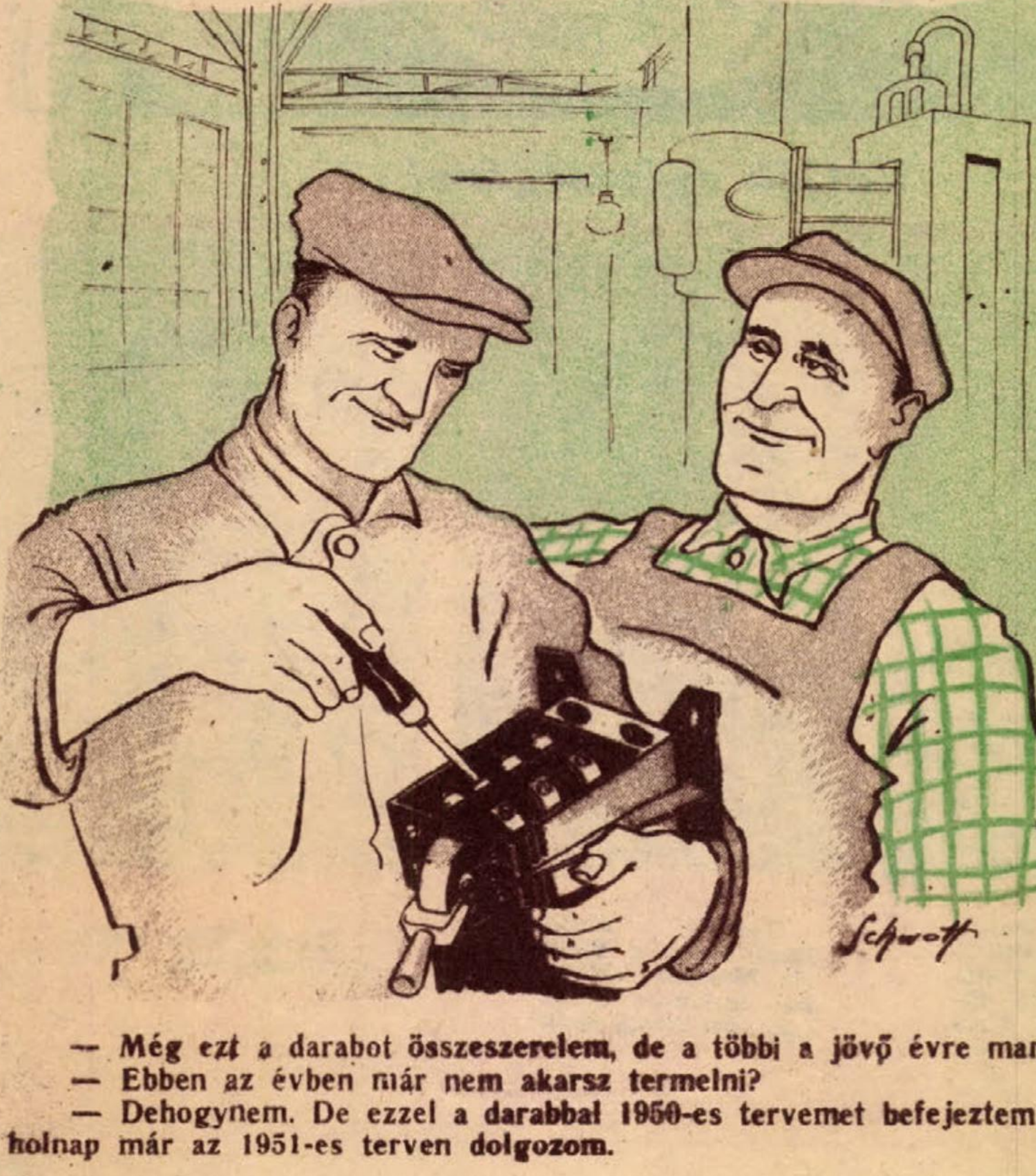

— Még ezt a darabot összeszerelem, de a többi a jövő évre marad.
— Ebben az évben már nem akarsz termelni?
— Dehogynem. De ezzel a darabbal 1950-es tervemet befejeztem és holnap már az 1951-es terven dolgozom.

Félti az állását. . .

Az élet abból áll, hogy állásunk van, amit hivatásként kellene űznünk s jól tudjuk — az állást, amelyet betöltünk, senki más nem tudná betölteni.

Ilyen elvekkel rendelkező férfiú volt Csecsere Ottokár, aki az „ötször öt az huszonöt" osztálynál dolgozott a „Vakpadló" cégnél. Ez jó kis állás volt s különösebb gyötrődés nélkül el tudta Csecserénk munkáját látni.

Az ügyfél jött, Csecsere válaszolt:

— Igen kérem, ötször öt az huszonöt, valóban nem kevesebb s nem több, szíveskedjék iratait benyújtani, hogy pecsételhessük, plombálhassuk, szignálhassuk és végzés gyanánt kikézbesíttethessük.

— Abban a pillanatban, — közölte gyakran Csecsere — amikor valaki nálam jobban tudja, hogy mennyi ötször öt, annak én átadom a helyem és sintér leszek vagy parkettáncos. Azonban a veszély, amelyről Csecsere eddig képzelődött, nem késett, mert jött egy ifjú alak, ki széltében-hosszában nagy szakértelemmel hangoztatta, hogy ötször öt az huszonöt s állítólag távoli rokona volt valakinek, aki valaki.

Csecsere most már nem habozott, harcba indult, beiratkozott egy csomó egyesületbe, többek között a kugliszakosztály oszlopos tagja lett, úgy gondolván, ha jól kugliizik, csak nem teszik ki olyan könnyen az állásából.

De a krízis tovább érett. Csecsere kínlódva látta, hogy az alak jól adminisztrálja magát és cikket írt a faliújságban Csecseréről, egy himnuszt, mely közölte, lángész van a Csecsere kobakjában, közvetlenül a haja alatt.

— Le fogok bukni, — sápadt el Ottokár, mikor olvasta az írást és írt egy irományt, mely közölte, — a cikkíró alak kisujjában van az ötször öt, sajnos, neki csak a nagyujjában van, de készséggel átadja helyét az arra érdemesnek.

És Csecsere fogyott és szívében izgalom remegett, rémes álmai voltak, ám napközben veszett buzgósággal harcolt s elejtett célzásaiból sok minden kiderült az alakról, aki bitorolni akarja az ő nehezen szerzett állását.

— Kartárs, — mondta egy alkalommal az alaknak és némi káröröm rezgett a hangjában — tegnap a vállalatvezető előtt kilenc fát dobtam a kuglival.

A kartárs csak mosolygott, ő tegnap a vállalat vezére előtt arról beszélt, hogy ez a Csecsere kibírhatatlan, ideges a felekkel s maholnap az egész emberből egy nagy ostoba kugligolyó lesz. De hangosan azt mondta:

— Kérlek, kedves barátom, gyertek ki vasárnap hozzám, feleségem remek kukoricaprószát süt, igazán ideje volna összemelegednünk.

S Ottokár ki is ment, összeszedte a kertben levő kankalinokat, átadta az alak nejének, aki undorral szagolta, mondván:

— Igazán milyen kedves, szebb, mint a tuba rózsa.

Aztán a következő héten, halottak napján, az alak visszaadta a látogatást, egész kellemesen érezték magukat, a vállalatvezetőt mind a ketten hülyének találták, ugyanígy azt a lehetetlen frátert, akit ötször öt ügyben felvettek, mert hogy sok volt a munka.

— Már a szeméből se néz ki jó — tette le a garast Csecsere, — ez apacs lehetett Párizsban, s láttam negyvennégybe nyilas karszalaggal.

— Én, mást is hallottam — kontrázott a partner. — Negyvenhétben tehéncsordát lopott Pécskán s ma is rendszeresen foglalkozik zsebmetszéssel.

— Ez jó —, éledt föl Csecsere, — látod, komám, ez jó. Most még azt közölték egymással, hogy jellemes, derék fickók ők ketten, szívvel és jósággal teli karakán kartársak.

Ezekután, hogy ilyen szépen kölcsönösen kimagyarázták a dolgokat, örök szerelmet esküdtek egymásnak s a két őszinte jóbarát sírig tartó gyűlöletet szavazott meg a fráter a vállalatvezető, az osztályvezető s mindazok számára, akit valaha is felvesznek az ötször öt ügyosztályra.

Nagy S. József.

A háborus főuszító

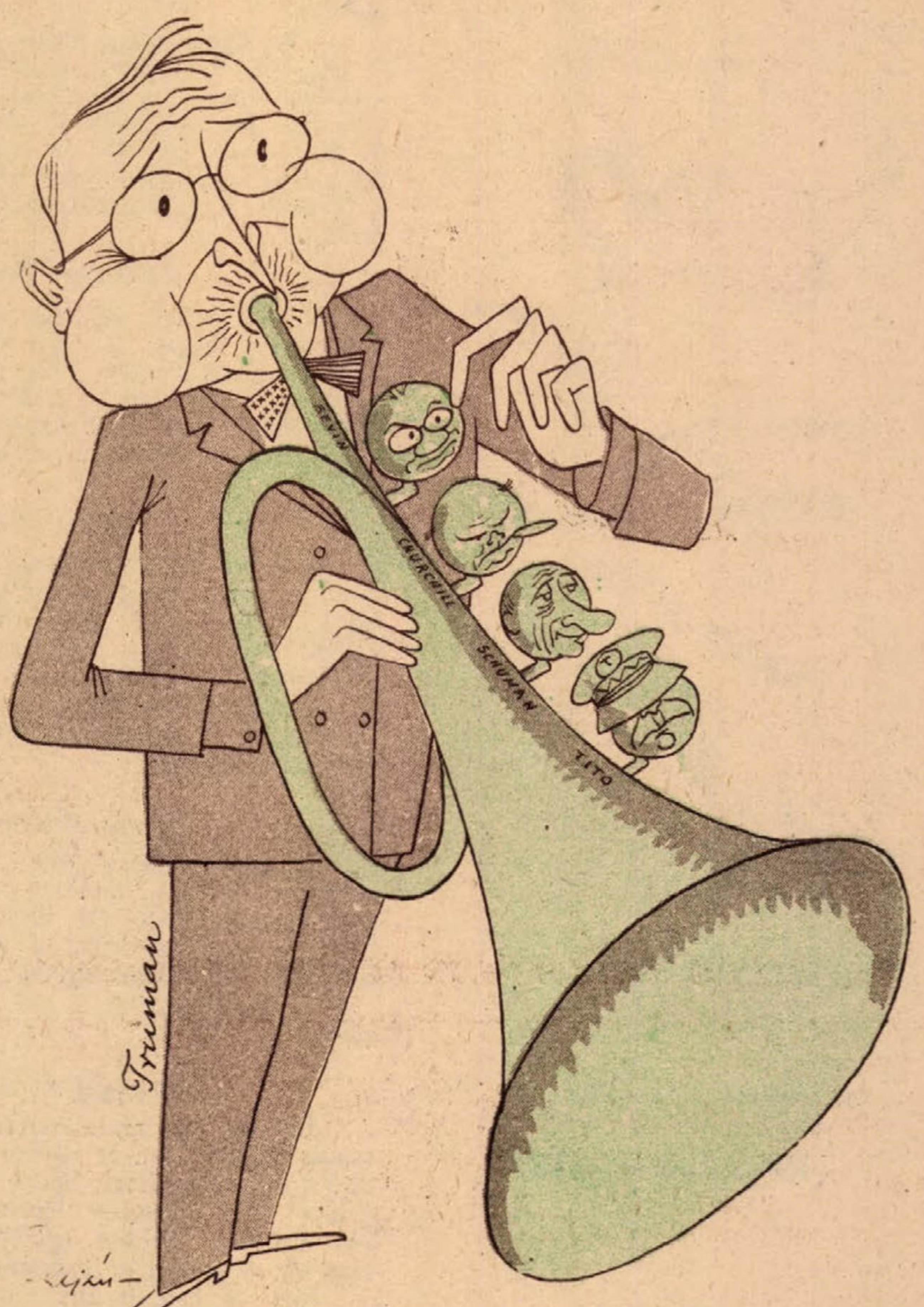

Példázat az olyan üzemről,

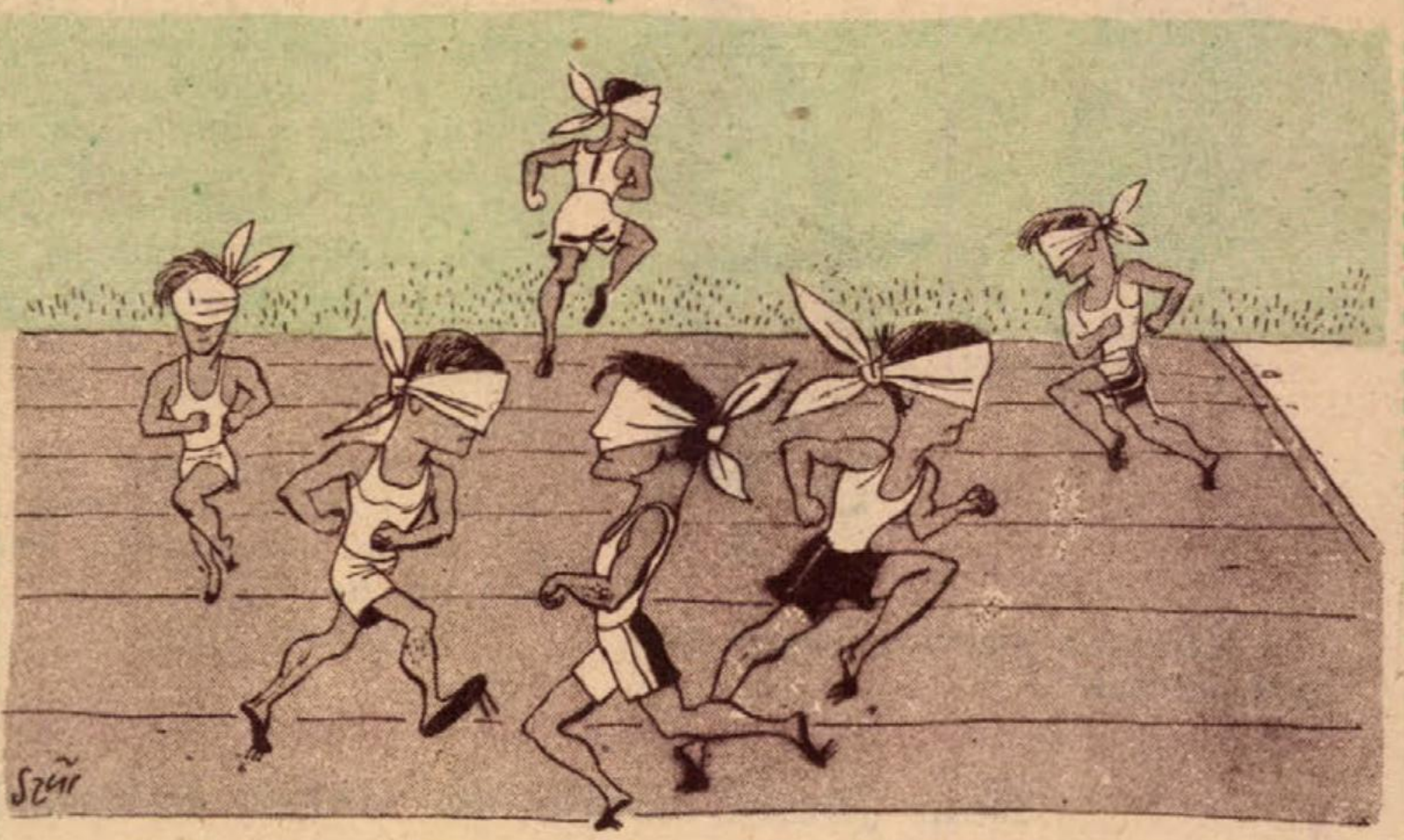

ahol nincs meg a munkaverseny nyilvánossága.

Nem ismert rá saját dicsőségére

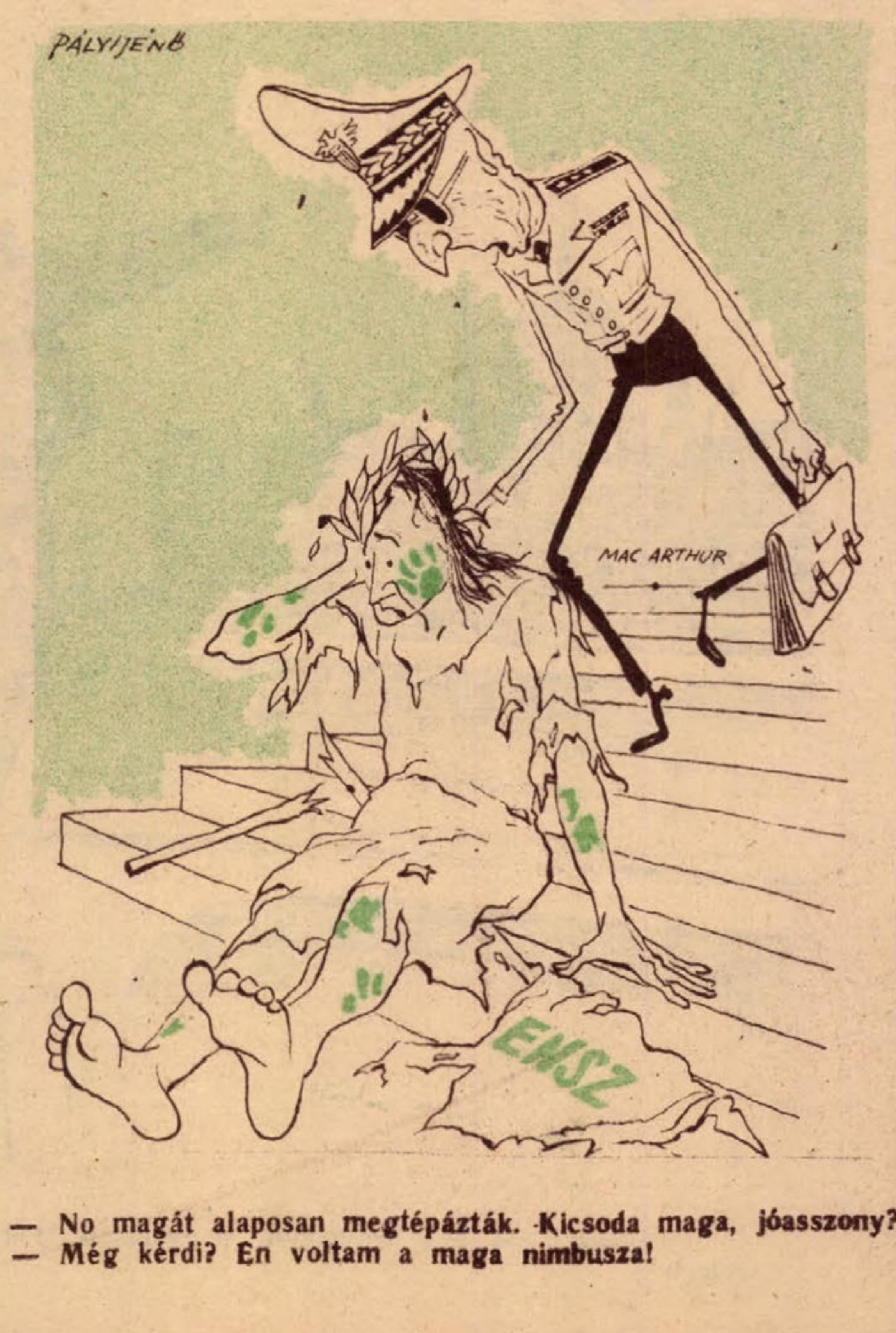

— No magát alaposan megtépázták. Kicsoda maga, jóasszony?
— Még kérdi? Én voltam a maga nimbusza!

KUKUCS!

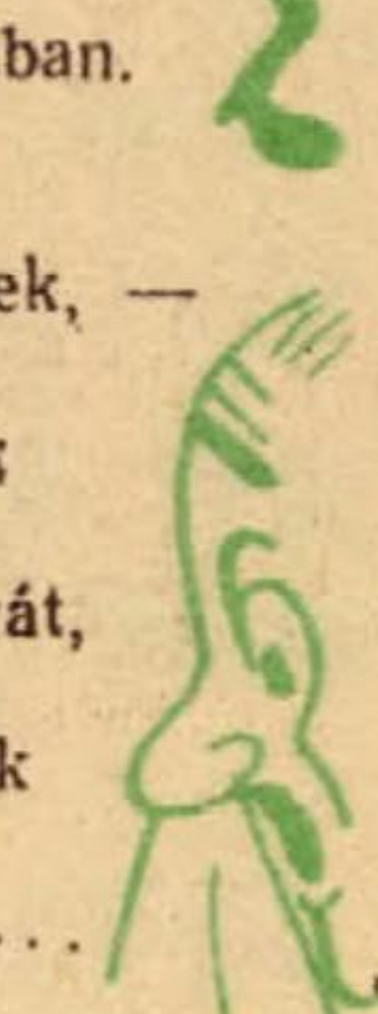

Hogy a télnek szeme nincsen, —
El ne hidd azt édes kincsem.
A Télapó huncut szeme
Többfelé lát, mint kellene.
Falut, várost ahogy járja,
A titkokat kukucskálja.
Bajsza alatt vigyorogva,
Amit megles, kikotyogja,
Nekem is ő mondta tollba,
Ami e kis cikkben volna.
Mondta, ahogy következik,
A Télapó cikke e cikk:

..."Mélyszántásnak nagy a haszna,
Örül annak minden gazda.
Jó munkának van barátja,
Am nagy bűn a vakbarázda!
Vakbarázdán vígan kocog
A kis egér, meg a pocok.
Ottan nekik áll a bál, —
Hol a kulák szabotál.

Egy falusi kultúrházban
Sok-sok embert leltem lázban.
Zsivajogtak, kiabáltak,
Új táncot is kitaláltak.
Farkastáncot csürdöngöltek, —
Evvel is csak időt öltek.
Lárma közben ez hallható;
Jön-e már az előadó?!
Vártak rá vagy három órát,
Kívántak rá pár sodrófát.
Minden rosszat rája kentek
S előadó hiányában
Hajnaltájban hazamentek...

Másik helyen Défosz-házban
Egy szál embert leltem lázban.
Lézengett a nagyteremben,
S kívülről még hang se rebben.
Leste, várta, hogy köszöntsék, —
De csak nem jött a közönség, —
Maga volt az előadó
S belefagyott végleg a szó.

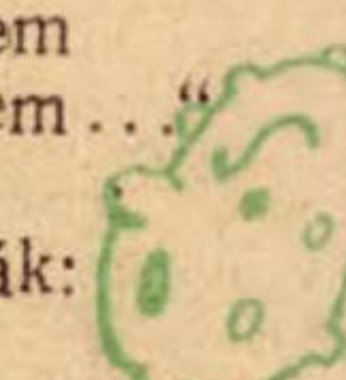

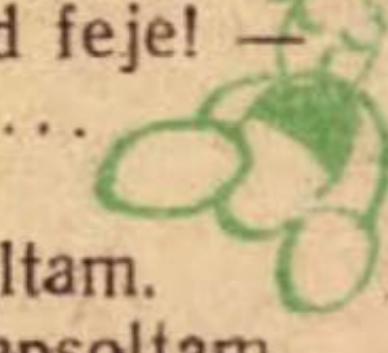

A publikum nem jött, nahát!
Mert fiókban volt a plakát!
Elfeledték kitenni azt.
Szegény szónok árván virraszt.
Beszélhet a siket falnak.
Náthás, mire hazaballag...

Egy faluban a kulákok
Összesúgtak: — „vermet ások.
A krumplimat belerejtem
S beadni majd elfelejtem..."
Az ásáson rajtakapták
Kulákékat. Nosza hapták:
Masiroztak a dutyiba.
Így már nincsen semmi hiba.
A krumplinak vermet ástak?
Vermet ásni nem jó másnak,
Mert aki ás, — bolond feje! —
Úgyis maga esik bele...

Kultúrankét. Ott is voltam.
Nem örültem, nem tapsoltam.
Volt, ki könyvet úgy olvasott:
Összefogott négy-öt lapot.
Ha a könyvben nem volt „bunyó",
Aludt rajta, mint a hunyó.
Ha nem lelte piszkos Fredet. —
Minden könyvet félben letett.
Nála a könyv akkor siker,
Ha bagót köp kockás Pierre...
Filmet, volt, ki csak úgy nézte:
Tartalmát se vette észre.
Tanulságot sose vont ki,
Egy szemén be, másikon ki."

Télapó ezt látta, leste,
S szólt: — „Ha jő az ünnepeste,
A fenyővel, amit hozok,
Pár bűnöst jól megcsapkodok!
A jókat megjutalmazom.
Okulhat majd ki-ki azon.
Ki munkától szokott fázni,
Megtanítom citerázni.
De, kitől jó munka telt ki, —
Annak rőffel jut a bejgli!"

K. Tóth Lenke.

Rendes ember balszerencséje

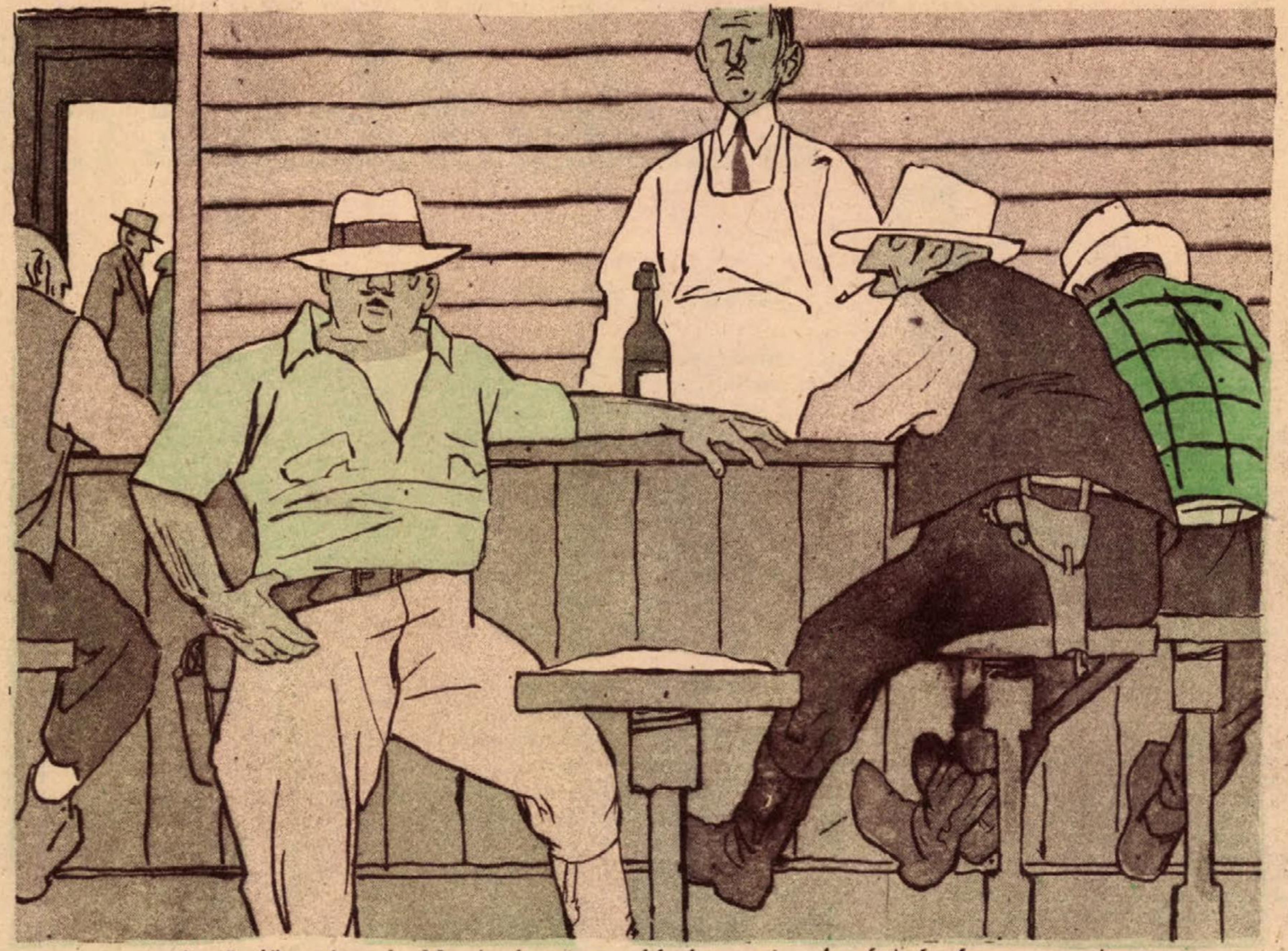

— Az ördög vigye! Most akartam abbahagyni a lopást és éppen most neveztek ki serifnek.

(Krokodil, Moszkva)

Költségvetés 1951-re

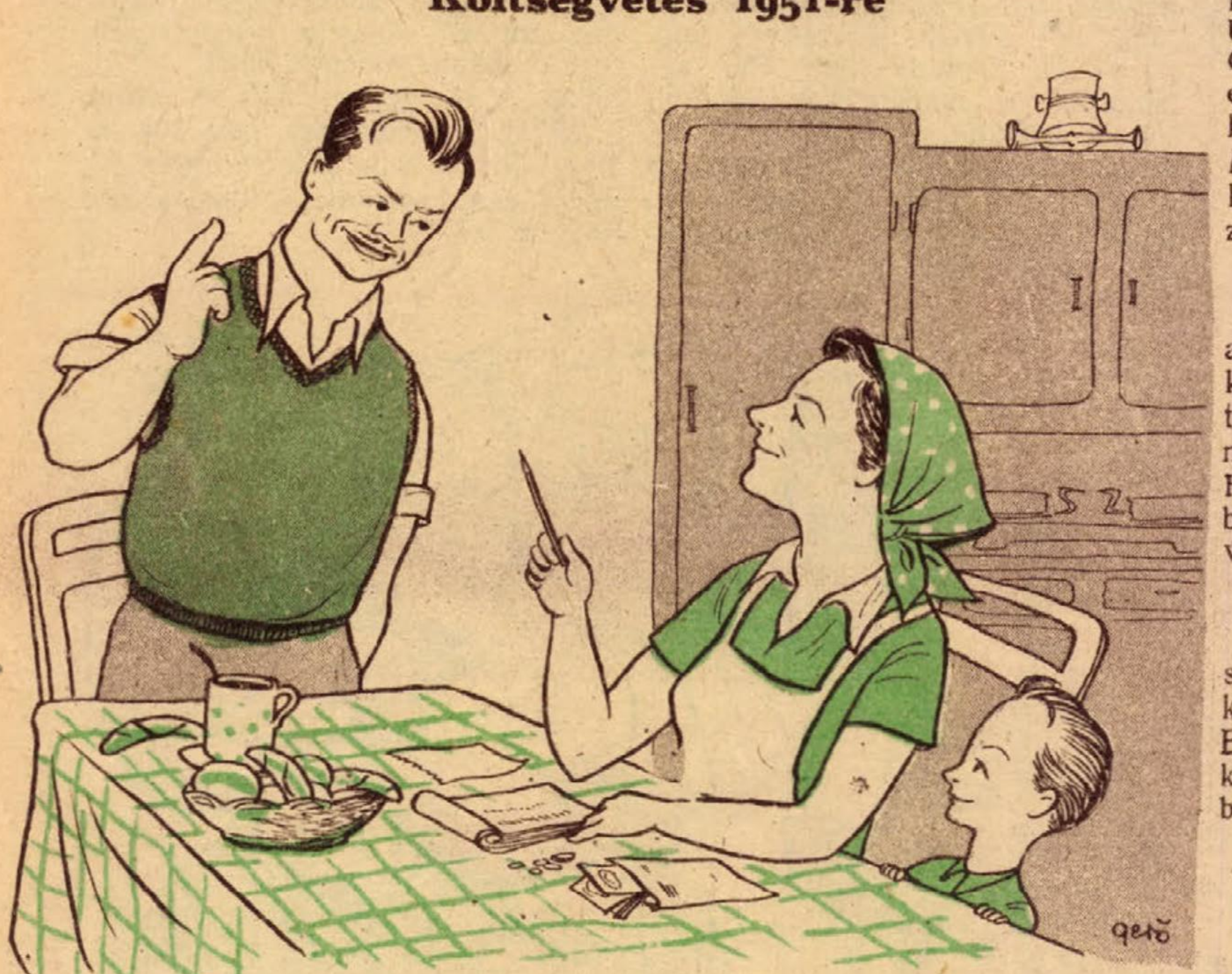

— Felirtam neked új ruhát, a gyereknek cipőt, nekem új kabátot és két heti üdülést Lillafüreden.
— Lillafüred nincs bent a kötségvetésben!
— De benne van az állam költségvetésében!

Mindig a bankár nyer...

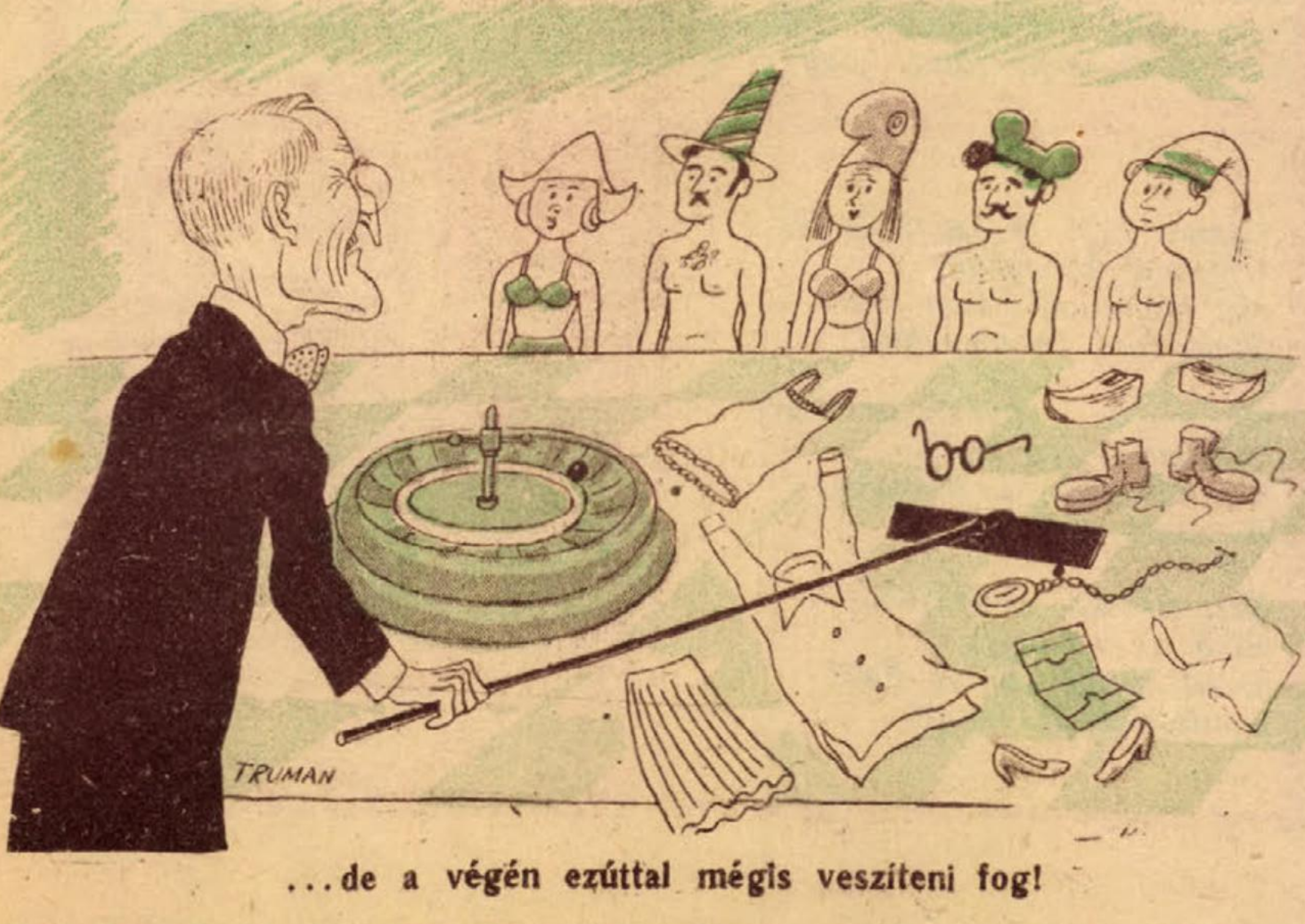

...de a végén ezúttal mégis veszíteni fog!

A nyilatkozás világbajnokai

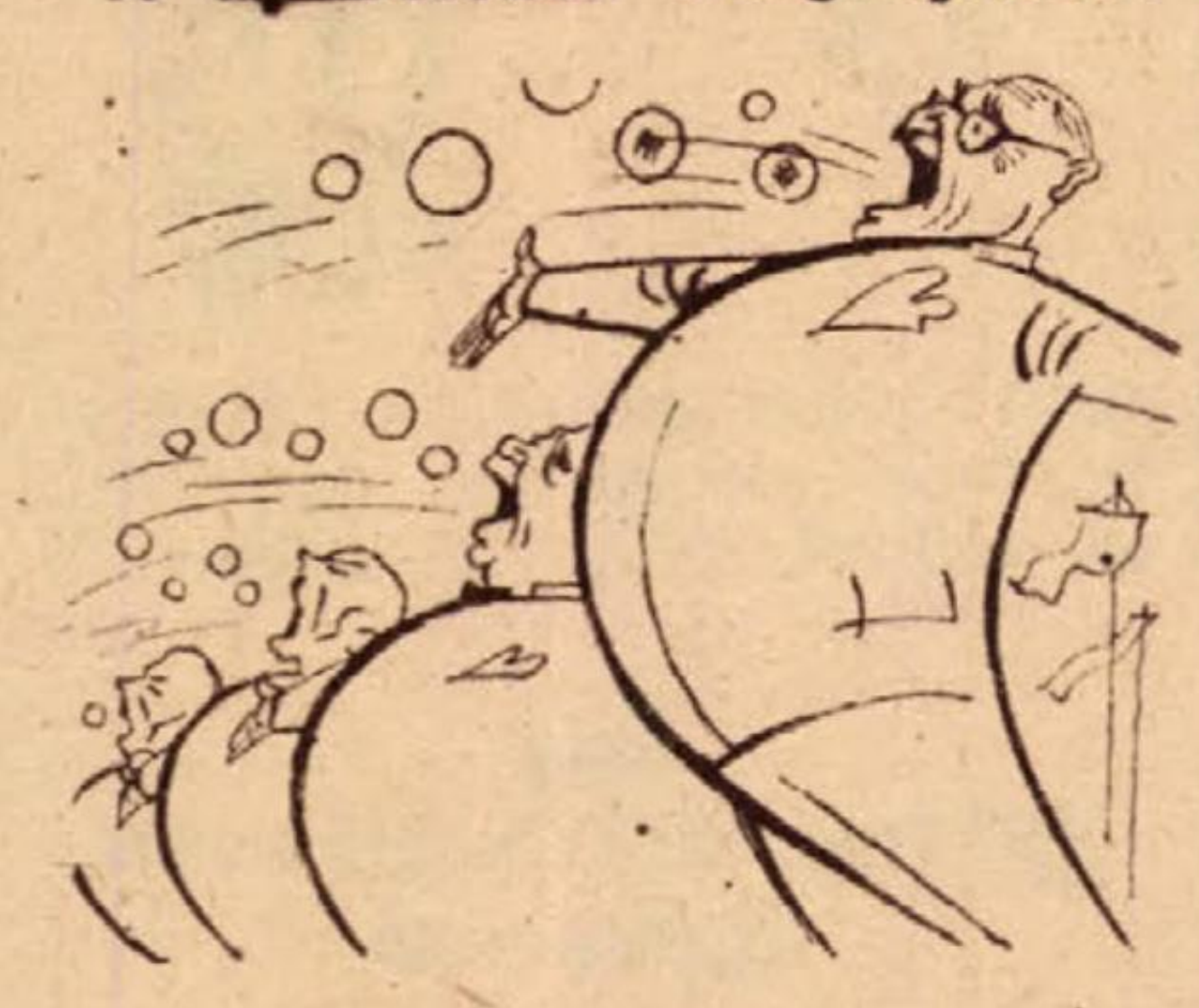

Mindent mondhatnak MacArthurról — hogy rossz hadvezér, gyilkos gazember — csak azt nem, hogy nem szeret nyilatkozni. Ugyanez a helyzet Trumannal, Churchillel, Attleevel. Éppen ezért egy cseppet sem szabad csodálkozni azon, hogy amikor a Ludas Matyi külpolitikai szemleírója nyilatkozatot kért tőlük a koreai helyzetről, készségesen nyilatkoztak.

Truman:

— A koreai helyzet egy kissé aggasztó. Ha így megy tovább, a koreaiak elfoglalják Koreát, lábbal tiporva a javított Monroe-elvet, mely szerint Korea az amerikaiaké. Ha másképp nem megy a dolog, bevetjük a szavazógépet és leszavazzuk a koreai támadásokat.

Attlee:

— Az Egyesült Államokkal való szoros kapcsolatunkról lassanként kiderül, hogy szerelmi házasság. Egyébként inkább vagyok az angol kormányban őrnagy, mint Koreában alezredes.

Üsmét Iszkiri tábornok, a koreai török csapatok parancsnoka:

— Súlyos veszteségeket szenvedtünk ugyan, de a koreaiaknak még mindig nem sikerült átlépniök a koreai — török határt. Alaposan megfogyatkoztunk, de az amerikai parancsnokság megnyugtatott, hogy vannak kisebb méretű ágyúik is, amelyeknek töltelékei lehetünk.

Pleven:

— Ha egy kicsit várnak az amerikaiak, azt hiszem, Vietnamban fölöslegessé válik egy sereg katonánk s be lehet őket vetni Koreában.

Csang Kai-sek:

— Nekem már akkor gyanus volt a dolog, amikor Li Szin Man lakást keresett nálunk.

Churchill:

— Egyik vereség a másik után. Attól félek, hogy a lovaim is lemaradnak a Derbyn...

MacArthur:

— A hadvezetés egyik legfontosabb eleme a meglepetés. Amikor az offenzívánk során sikerült kiürítenünk Fenjant, nagyon meg voltam lepve.

Rémület nyugaton

Nyugat-Berlinben egy rendőrőrszem lélekszakadva rontott be az őrszobára:

— Azonnal riadókészültséget! Értesíteni a tűzoltóságot! Felhívni a mentőket! Riasztani a katonaságot! Az egész állam biztonsága veszélyben forog!

— Mi történt, az istenért?!

— A Neubau-gasse 12-ben az egyik másodikemeleti ablakba egy fehér papírból kivágott békegalamb van erősítve.

Haladó szellemű gyerek

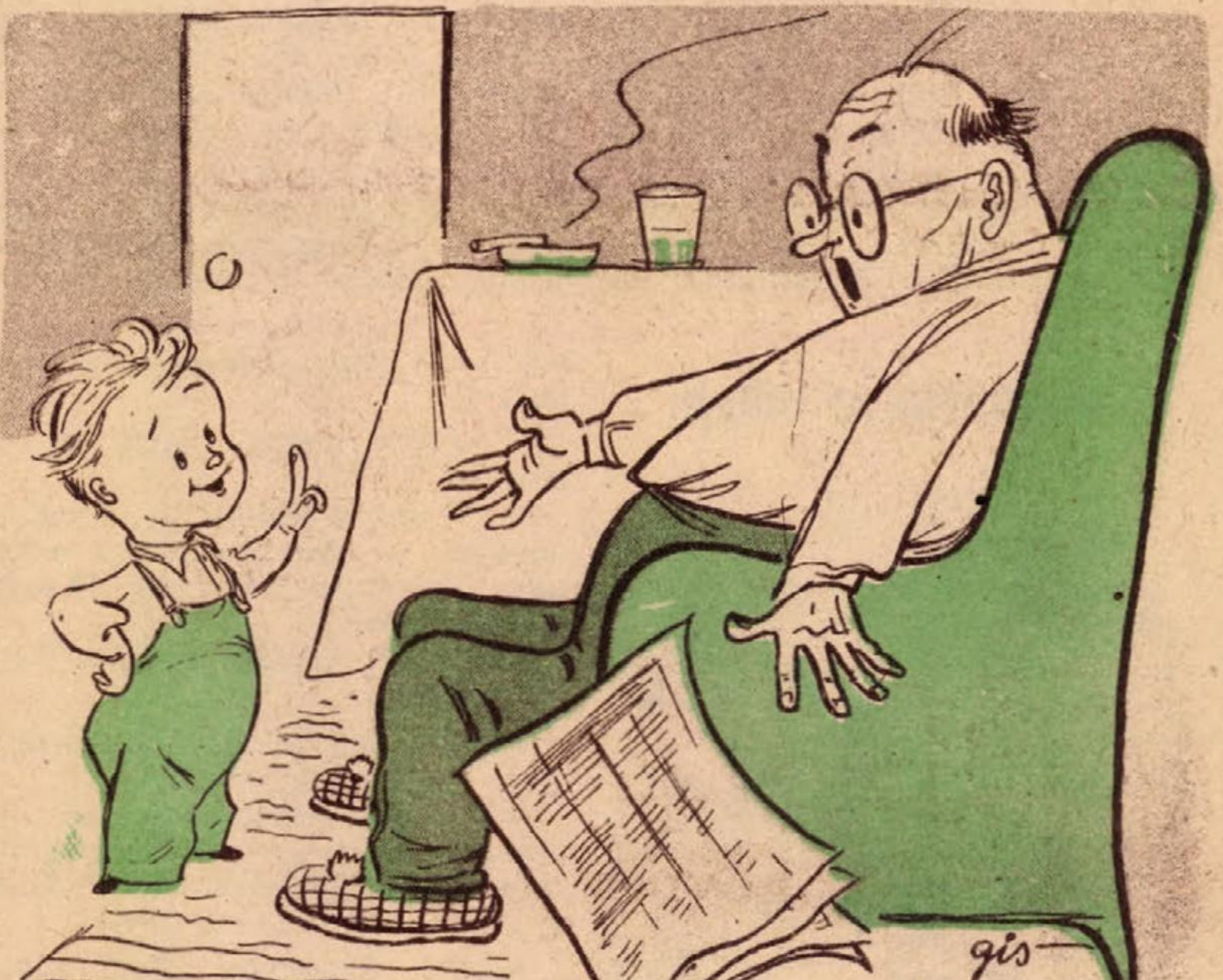

— Apu, tudod mit szeretnék karácsonyra kapni?
— Ird meg az angyalkáknak.
— Ugyan kérlek. Én nem tudok írni, angyal nincs, legjobb, ha megveszed te magad, mint tavaly.

Engedékeny ruhatáros

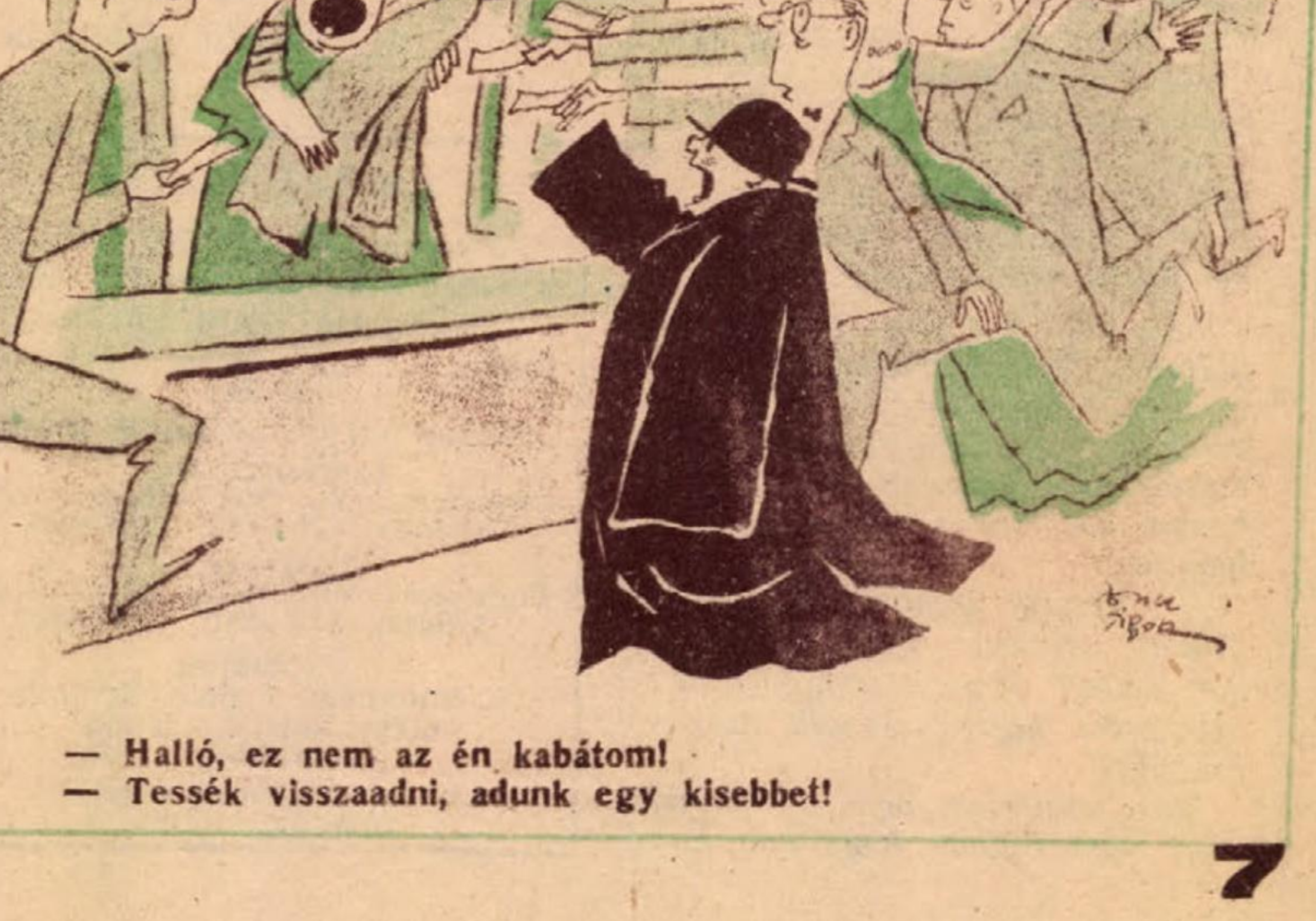

— Halló, ez nem az én kabátom!
— Tessék visszaadni, adunk egy kisebbet!

Ludas Matyi ABONYBAN

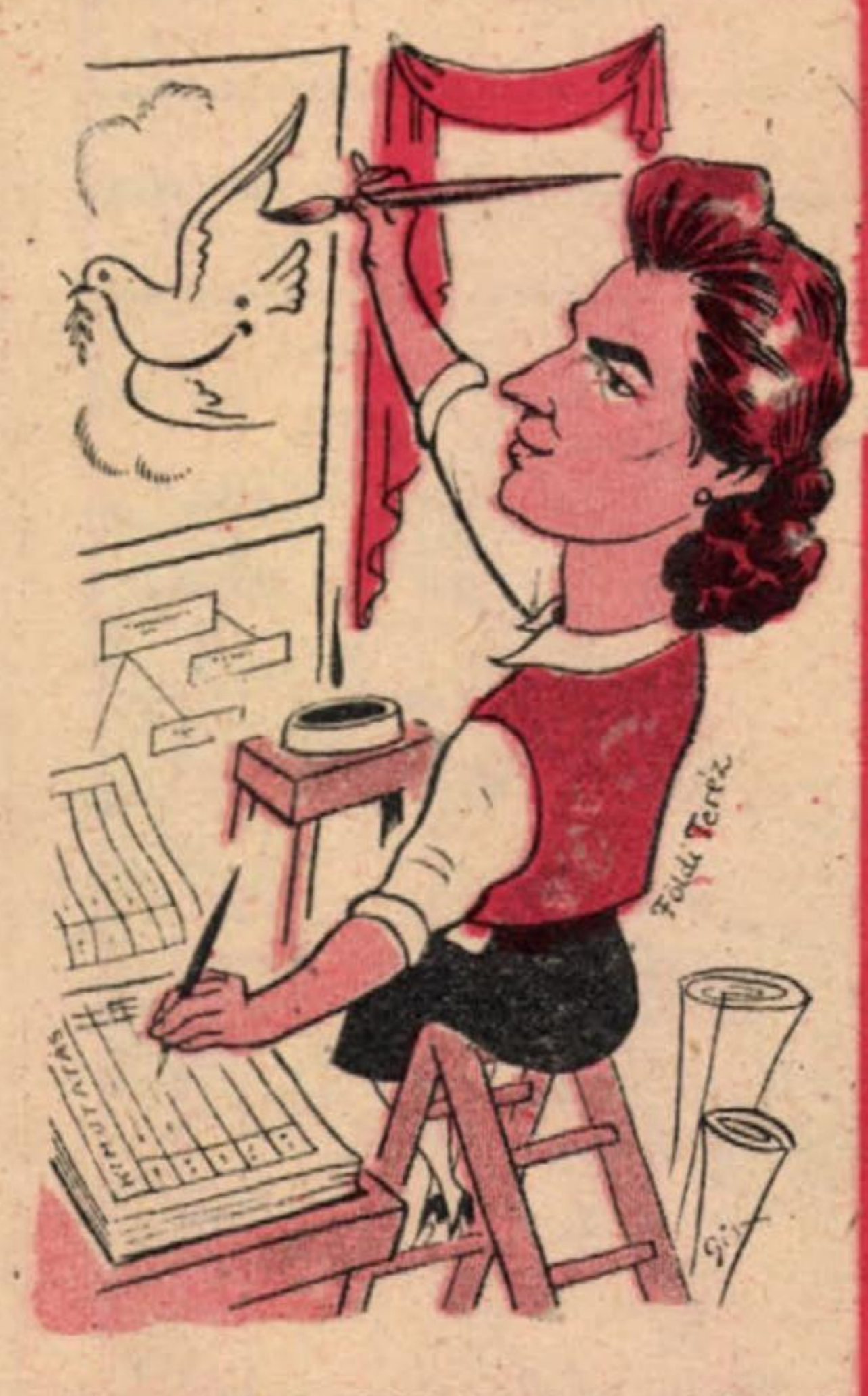

Bemutatjuk Földi Terézt, a tehetséges kisnagylányt, aki a könyvelés mellett a dekoráció szép mesterségét űzi. A jómultkorában csinált egy csodaszép grafikont, ahol állítólag a szürkére festett betűk, számok, képek elpirultak, ha arra gondoltak: egy jó grafikon bizony gyakran megszépíti a nem mindig rózsaszínű valóságot.

„Száguldó népnevelők“

Különleges abonyi fogalom ez. Az abonyi földművesszövetkezet nagyszerűen dolgozik, de a népnevelői túl gyorsak. Expresszvonatnál persze nem hiba a gyorsaság, gyorsvonatnál sem hiba a gyorsaság, sőt erény, népnevelőnél sem hiba a gyorsaság, ha nem abban nyilvánul meg, hogy berohan, villámgyorsan köszön, villámgyorsan kérdez valamit, villámgyorsan felel rá (ő maga), villámgyorsan köszön és villámgyorsan kirohan.

Miután pedig az abonyi földművesszövetkezeti népnevelők egy része gyorsvonatnak képzelte magát, ebből nem az következett, hogy hegyen-völgyön zakatoltak, hanem az következett, hogy jócskán lemaradtak a termelési szerződések kötésével.

Most azonban lelassították az abonyi földművesszövetkezeti népnevelők, minek következtében munkájuk felgyorsult. Párosversenyben állnak már a ceglédi és a nagykőrösi földművesszövetkezettel, naponta telefonérintkezésben vannak és lehet, hogy gyors eredményt fognak elérni, mert már nem a gyorsaságra fektetik a fősúlyt, hanem az eredményre.

Minden eladó

A szövetkezet legnagyobb boltjában nullásliszttől kezdve lódenkabátig minden kapható. Bármely pucér egyén teljesen felöltözhet itt s nincs olyan gyomor, amelyik számára ne teremne elég virsli, parizer vagy satöbbi.

Amellett a kiszolgálás itt valóban mintaszerű, bár egyik-másik eladónál észre lehet venni a kapitalista emlőn cuclizott kereskedői hangot.

Mindenkinek a maga nyelvén! Bár ebben van valami igazság, a szocialista kereskedelem nem szorul fazonra igazított negédes alkalmazkodásra. Bejön mondjuk egy elvtárs, az eladó magában káderez: párttag, két hold föld, pipacsutora, bajusz s már mondja is a párttagnak valót.

Bejön egy kulák, annál már vált a hang s a hatvanholdos is fogadhatja a nagy tiszteletet.

Bejön egy „naccsága“, pesti műfaj szerinti Abonyba szakadt hiszti nő.

Az is megkapja a maga kisztihandját, kézcsókját, kegyeskedjékét.

Még talán a gróf vagy báró is kézhez kapná a maga grófi titulusát, ha belibbenne az üzletbe.

Ez utóbbi persze csak fantázia, hiszen a kékvért tartalmazó nemes urak régen a fenébe mentek, viszont jó volna, ha az ilyen kereskedői modort emberi és természetes hang váltaná fel. Egyébként az említett hang és magatartás eléggé szórványos jelenség és jó, hogy a gyerekek, az aprócska süvölvények kiszolgálásánál már gondolatban sem merül fel semmi, ami a multra, a mult rossz hagyományaira emlékeztetne.

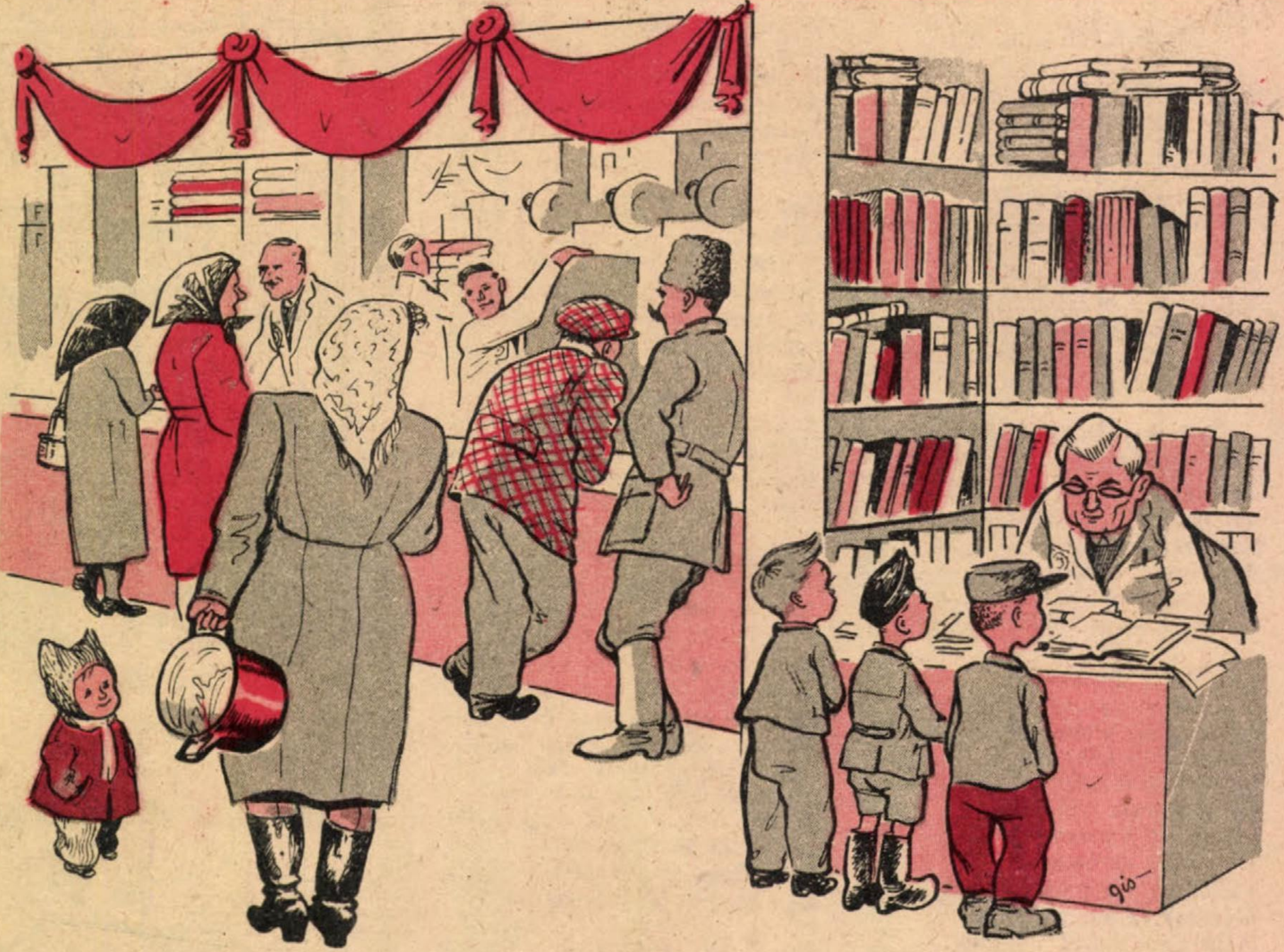

Majdnem vettem egy szőlőprést

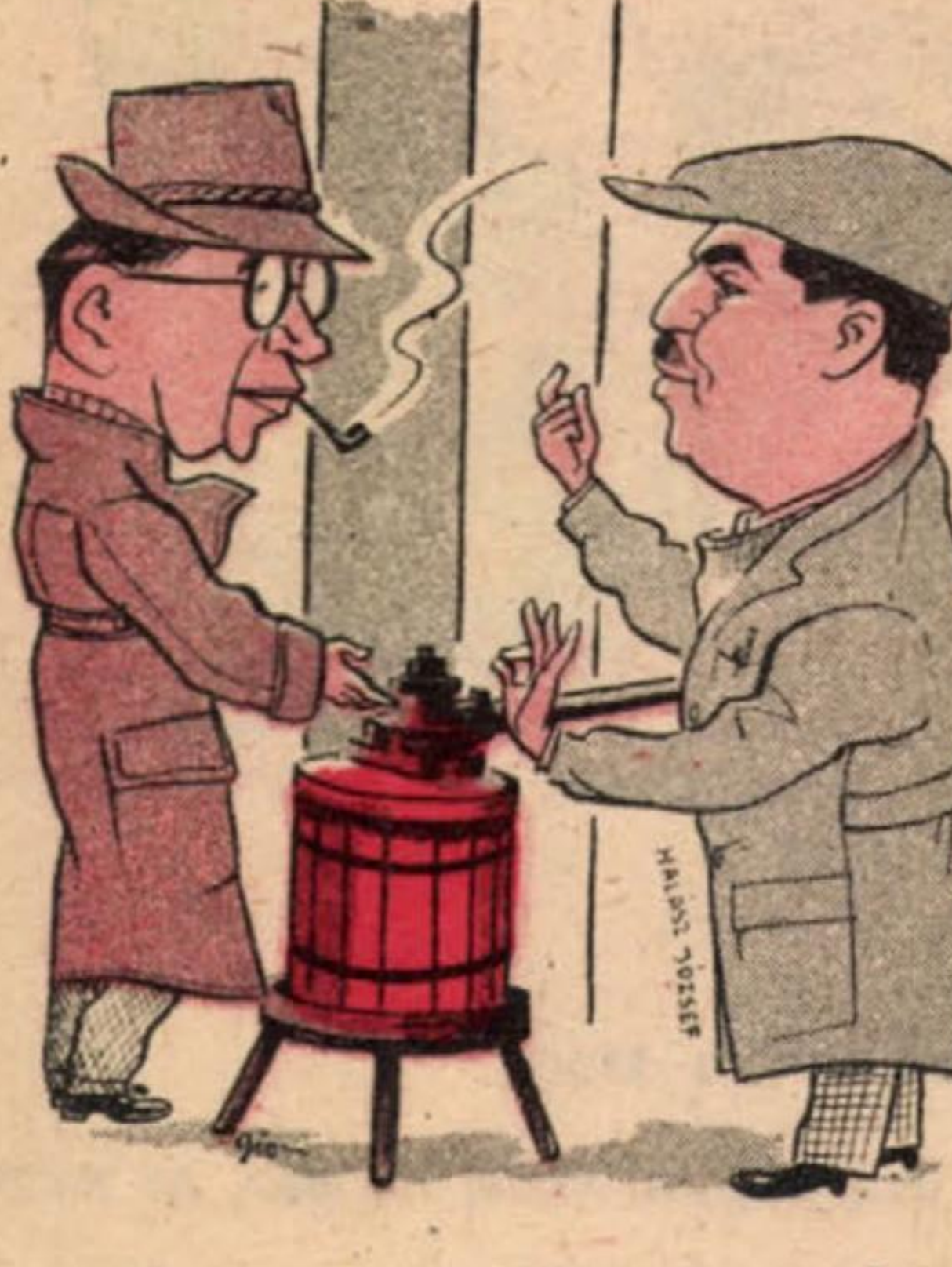

Elhatároztam, hogy megnézem, hogyan szolgálják ki a vevőket az abonyi földművesszövetkezet nagyáruházában (mert bizony az, tizenöten dolgoznak benne). Gondoltam, erre a legjobb mód, ha vevőnek álcázom magam.

— Szőlőprést vennék — mondtam találomra.

Rögtön megmutatták a legjobb szőlőpréseket.

— Hogy ez? — mutattam egyre.

— Hatszázkilencven forint, — felelte az eladó.

No, most próbálom ki, hogy mit tudnak Abonyban.

— Százötvenet adok érte — mondtam szemrebbenés nélkül.

Az eladó — mint később megtudtam, Halász Józsefnek hívják, — nem csapta össze a kezét, nem kérdezte meg, hogy megbolondultam-e, nem utasított ki a boltból, hanem azt mondta kedvesen mosolyogva:

— Tessék gondolkozni kérem! Mikor tetszett ilyen kevés bor áráért ilyen nagyszerű szőlőprést kapni? Tessék csak kipróbálni!

Most majdnem beüt a mennykő, mert nem tudom, hogy kell kipróbálni, de Halász József már mutatja is.

— Príma anyag, mobil fej — mondja.

— Nekem beszélhet — mondom undokul. — Százötven, oszt punktum. Százötven forint tíz fillérért már nem kell.

(Most fog kidobni — gondolom magamban.)

Dehogy dob ki. Sőt, úgylátszik, kezd megszeretni.

— Ideális szőlőprés — mondja aranyos mosollyal. — Ötven liter űrtartalom. Ilyen olcsón ilyen jót a gazda sosem tudott venni.

Kezdek meginogni. Ezek olyan nagyszerű eladók és olyan kedves emberek, szinte sajnálom, hogy nincs nálam hatszázkilencven forint. Igaz, hogy nincs szőlőm, de a kislányom forgathatná, elszórakozna vele.

Megmondom Halásznak, hogy a Ludas Matyi munkatársa vagyok és riportot írok, eszem ágában sincs szőlőprést venni.

— Tessék? — néz rám Halász.

Mégegyszer megmagyarázom neki a dolgot. Alig akarja elhinni.

Furcsa dolog is az, amikor az embernek egy régi szőlőprésvevőjéről kiderül, hogy nem is komoly vevő, hanem humoros ujságíró.

GERGELY MIKLÓS.

Egy földművesszövetkezeti ügyvezető

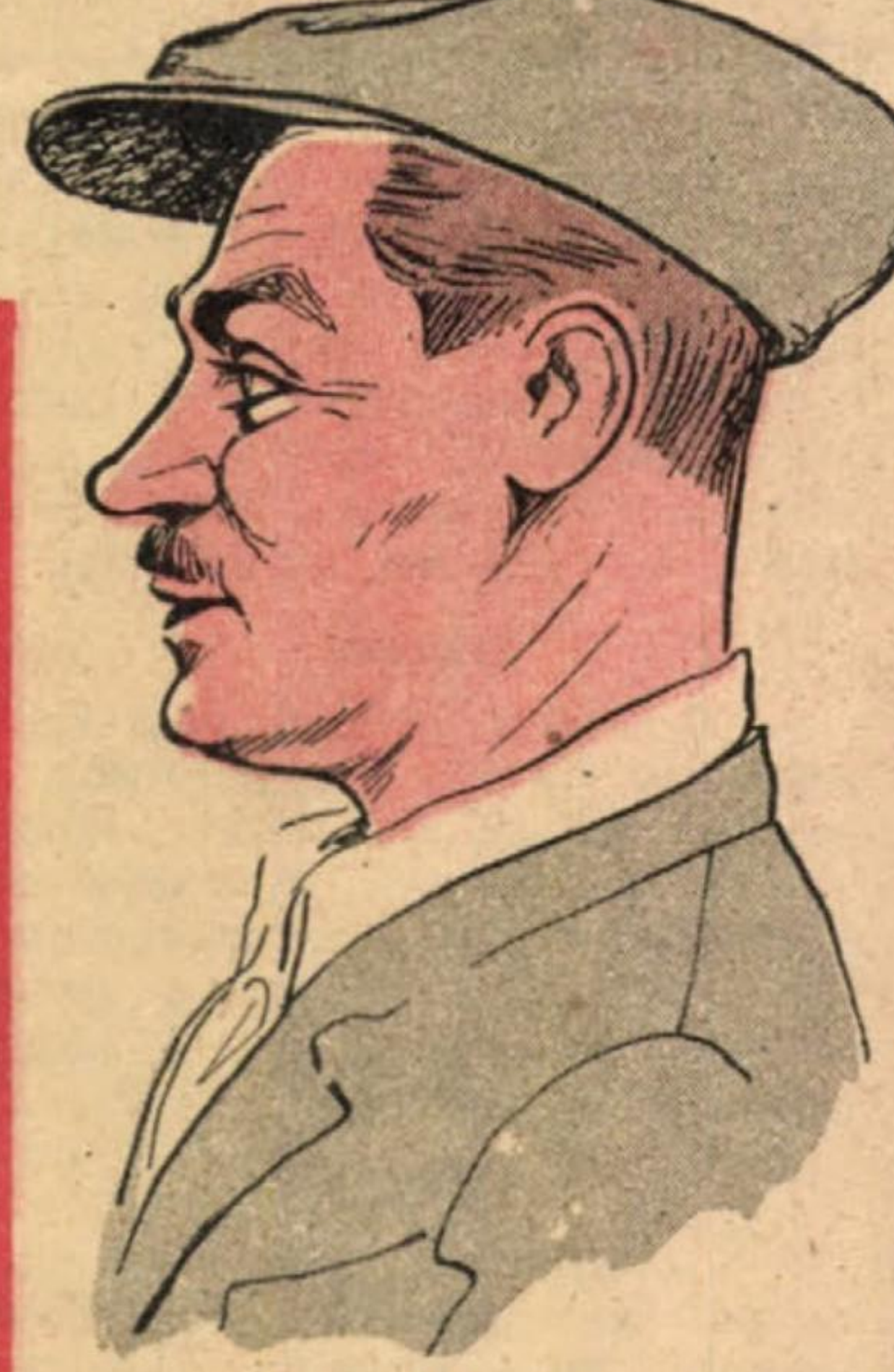

Az abonyi földművesszövetkezet irodájának fala tele van elismerő oklevelekkel, meg díszoklevelekkel. Most kapták frissiben a mintaszövetkezeti jelvényt.

Az íróasztalnál ott ül Berta Mihály, az ügyvezető.

Nézzük csak meg, hogyan lett ügyvezető.

— Negyvenegy esztendős vagyok — mondja Berta Mihály, aki az ország egyik legnagyobb földművesszövetkezetét vezeti, tíz üzlettel, nyolc terményraktárral és valami tizennyolc üzletággal. — Apám cseléd volt, anyám cseléd volt.

— És az ügyvezető elvtárs?

— Hát mi lehettem volna? — mosolyog. — Én is cseléd voltam. Kisgyerekkoromban libapásztor voltam báró Harkányiéknál. Kevés volt a kommenció, elmentem a kulákokhoz. Ott is kevés volt a kommenció, visszamentem Harkányiékhoz. Mindenütt kevés volt a kommenció. Úgy mentem kuláktól urasághoz, uraságtól kulákhoz, mint aki parázson áll, aztán hol az egyik lábát kapja fel, hol a másikat, de hiába, csak megég… Az orvoshoz is elmentem parádéskocsisnak, ott is kevés volt a kommenció. Akkor megpróbálkoztam Pesttel, melegítő voltam a Kovácsárugyárban, Urbán Testvéreknél. Heti tizenhat pengőt kaptam. Szombatonkint nem egyszer gyalog mentem haza Pestről Abonyba a családhoz, csakhogy a családomnak is maradjon valami a keresetemből, de hiába, mert úgyse maradt semmi. A felszabadulás után elkezdtem tanulni, képeztem magamat. Megtanultam, hogy vannak jogaink, amikkel élhetünk. Akkor kulák cselédje voltam, bár három esztendeje egy vasat se kaptam tőle. De már ismertem a rendeleteket, kipereltem a kulákból a pénzemet három évre visszamenőleg. Otthagytam a kulákot és 1948. szeptemberében tizen megalakítottuk a köröstetétleni termelőcsoportot. Onnan hívtak be az abonyi földművesszövetkezethez ügyvezetőnek…

A hatalmas irodában szorgos munka folyik, Berta elvtárs hol az egyik, hol az másik íróasztal mellett áll meg, irányít, utasításokat ad.

Ha a „méltóságos báró úr“ ezt látná, nagy bosszúsága volna neki, mi lett a száraz kenyérhéjján tartott libapásztorgyerekből. Őrizhetné most már a báró úr maga a libáit, ha volnának neki ma is libái és ha volna „őméltóságának“ annyi esze, amennyi a libapásztorsághoz kell…

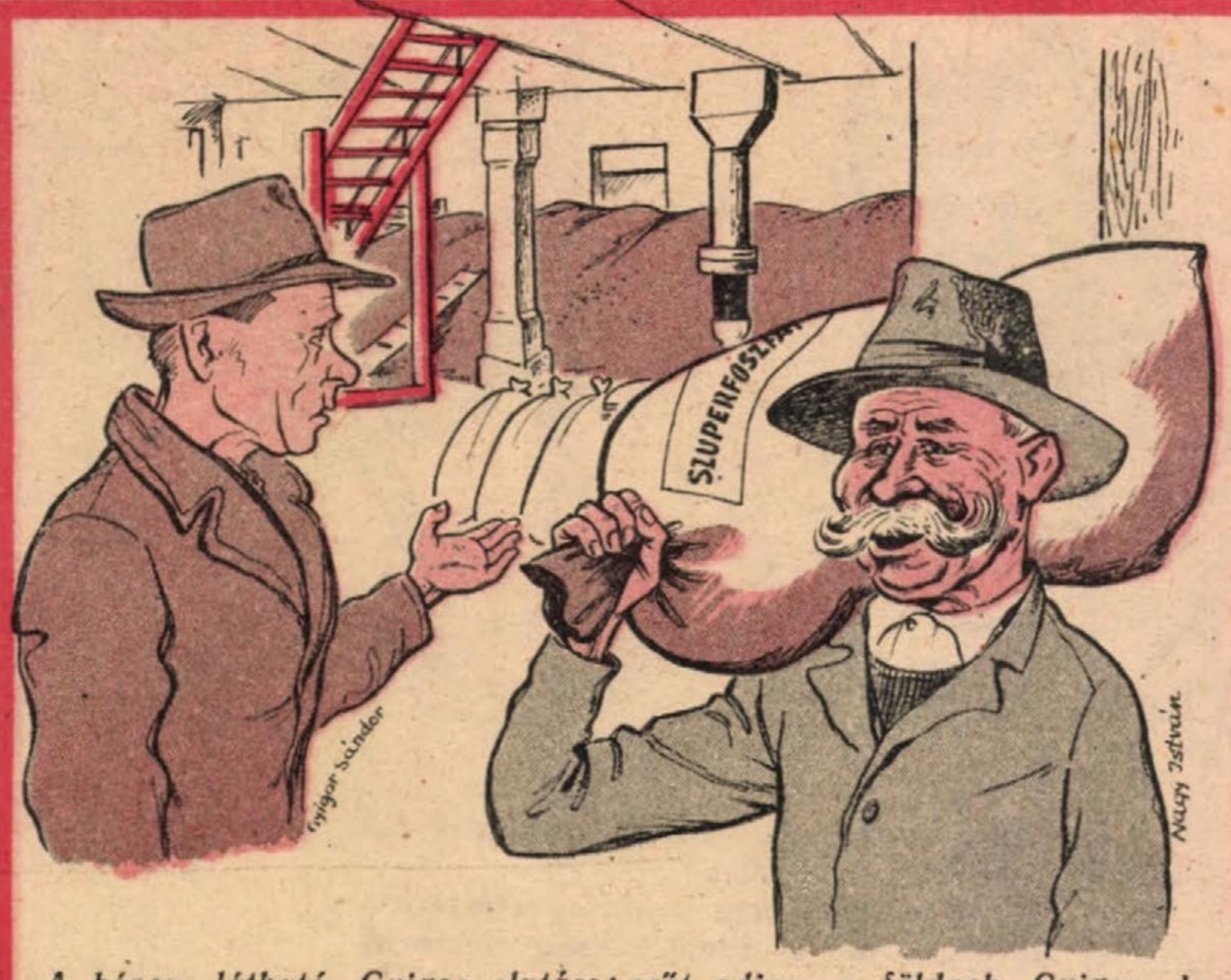

A képen látható Gyigor elvtárs és Nagy István nem először és nem is véletlenül kerültek össze. Pista bácsi háromholdas újgazda viszi a szuperfoszfátot, hogy életerőt adjon a földnek, Gyigor elvtárs, a szövetkezet átvevője, aki majd, ha az életerőből kukorica vagy gabona lesz, jó pénzért megveszi az árut.

Lantos Pali jó szaktársunk
Ujgazda Abonyban,
Mit hallottunk ottan róla,
Elmondom én nyomban.

Tizennyolc s félmázsás búzát
Termelt ő egy holdon,
Csudálkoztak is Abonyban
A remek rekordon.

Termelésben, beadásban
Első az ő rangja,
Ezért zengi Lantos Palit
Lantosunknak lantja.

Jövő héten:
Ludas Matyi
a
CUKRÁSZATI
NV.-nél

Ludas Matyi
Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
Kiadja a Szabadság Lapkiadóvállalat.
Felelős kiadó: **GOLÁCS ERNŐ**
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly